

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΔΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 23

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΔΙΔΑΧΘΗ

Ἡ ἱερὰ ὑπόθεσις τῆς ἐλευθερίας τῆς Κύπρου ἤχθη καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ Ο.Η.Ε. Παρὰ ταῦτα ὁμως, καὶ παρὰ τὴν νέαν ἐκχειρίαν τῆς Ε.Ο.Κ.Α., αἱ Βρετανικαὶ ἀποικιακαὶ ἀρχαὶ συνεχίζουσι ἀτυχῶς, μὲ αὐξοῦσαν μαρίαν καὶ μὲ ἐκπλήσσοντα ἀληθῶς κνισμόν, τὴν τρομοκρατίαν τῶν ἐναντίων τοῦ μαρτυρικοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου.

Καὶ ἡμέρα δὲν παρέρχεται, χωρὶς νὰ ἐκδηλωθοῦν παντοειδεῖς βαναυσότητες καὶ βαρβαρότητες, αἱ ὁποῖαι καταισχύουσι καὶ στιγματίζουν τὸν Χριστιανικὸν μας πολιτισμόν. Διότι καὶ δημῶν καὶ συλλογικῶν στρατόπεδα, καὶ παράνομοι ἐντελῶς διώξεις, καὶ φονικαὶ ἐπιθέσεις ἐναντίον ἀόπλων καὶ ἀθῶων χωρικῶν, καὶ βεβηλώσεις ἱερῶν ναῶν, καὶ προπηλακισμοὶ σεβασμίων ἱερέων, καὶ διασυρμοὶ ἀνυπερασπίστων γυναικοπαίδων, καὶ δεισιδαιμονία, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἀνατριχιαστικῆς μνήμης «κλοῦβι» τῶν Ναζί, ὅλα ἀνεσύρθησαν καὶ ὅλα ἀναζοῦσι σήμερον εἰς τὴν Ἀγγλοκρατουμένην Κύπρον.

*

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καταθλίβεται καὶ ἀπογοητεύεται διὰ τὰς ἀνηκούστους αὐτὰς βαρβαρότητας, αἱ ὁποῖαι, μὲ τόσην ἀνεσίαν, διαπράττονται, εἰς βάρος ἀδελφῶν μας, ἀπὸ τοῦς χθεσινοῦς συμμάχους καὶ συναγωνιστάς του.

Διότι ἀποδεικνύεται τοιοῦτοτρόπως, ὅτι καὶ ὁ Ἀτλαντικὸς χάρτης, καὶ αἱ μεγαλόστομοι διακηρύξεις περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνθρώπων, καὶ αἱ ἐπαγγελίαι σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἰερότητα τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, ὑπῆρξαν φαρισαϊσμός. Καὶ ὅτι ἐγένοντο εἰς τὰς δυσκόλους ἐκείνας στιγμὰς τῆς μεγίστης ἀνάγκης τῶν, μόνον καὶ μόνον πρὸς παραπλάνησιν τῶν μικρῶν λαῶν.

Τοῦτο ὁμως εἶναι ἐξώφθαλμον, ὅτι ἀποβαίνει ἀτυχῶς πρὸς ὄφελος ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὰς ἀντιθέους καὶ ἀντιχρίστους κοσμοθεωρίας καὶ τὰς ἀπροκαλύπτους κοσμοκρατορικὰς τάσεις ἀγωνίζονται νὰ περιστείλουν καὶ νὰ ἐκμηδενίσουν πάσῃ θυσίᾳ. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν μεγάλην ὄντως τραγωδίαν τῆς ἐποχῆς μας αὐτῆς. Ὅτι δηλαδὴ γίνεται ἀνεκτόν, νὰ ἐμφανίζονται ὡς προασπισταὶ δῆθεν τῆς Ἐλευθερίας οἱ ἀπαισιώτεροι στραγγαλισταὶ τῆς. Καὶ ὡς ἄγγελοι φωτός οἱ δαίμονες τῆς Κολάσεως.

*

Λησμονοῦν παραδόξως οἱ χθεσινοὶ σύμμαχοι καὶ ὑμνηταὶ μας, ὅτι τὸ κακόν—οἶον—δὴποτε κακόν—ἔχει πάντοτε χαρακτῆρα ἀρητικόν. Ὅτι φέρει ἐντὸς τοῦ τὸ σπέρμα τοῦ θανάτου. Καὶ ὅτι καταρροπαῖνον καὶ ἐκμηδενίζον τὴν ζωὴν, αὐτοκαταστρέφεται τελικῶς τὸ ἴδιον.

Καὶ ἀντὶ νὰ ἐπιλέξουν, μετὰ τὸν φρικτὸν Ἀρμαγεδῶνα τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ν' ἀναλάβουν τὴν ἀνωτάτην ἐθθῆνην τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἡγεσίας τοῦ ταλαιπωρηθέντος κόσμου, ἀγωνίζονται, ἀχαρίστως καὶ μὲ πλήρη καταφρόνησιν πάσης εὐπρεπείας, διὰ νὰ κατοχυρώσουν τὰ οἰκονομικὰ τῶν συμφέροντα καὶ μόνον καὶ διὰ νὰ στηρίξουν λαομίσητα καὶ καταρρέοντα ἀποικιοκρατικὰ συστήματα, λησμονοῦντες ὅτι «τὰ ὄψωια τῆς ἁμαρτίας θάνατος».

*

Ἄς εἶναι ὁμως βέβαιοι οἱ σταυρωταὶ τῆς Κύπρου, ὅτι δὲν θὰ κατορθώσουν ποτὲ νὰ κάμψουν τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας.

Ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς μικρᾶς μας Ἑλ-

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΙΓ' ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αἱ ἐργασίαι τῆς ΙΓ' Συνόδου τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἤλθον τῇ 29ῃ παρ. μηνός. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν ἐπραγματοποιήθησαν 19 πολύωροι συνεδρίαί τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἱεραρχίας καὶ 36 συνεδρίαί τῶν ἐπὶ μέρους Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, αἵτινες προπαρασκευάζον τὰς ἐργασίας τῆς Ὀλομελείας.

Εἰδικώτερον κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 15ης μέχρι 29ης Νοεμβρίου ἡ σεπτῆ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἠσχολήθη περὶ τὰ ἐξῆς θέματα:

Κατὰ τὴν Θ' συνεδρίαν, γενομένην τὴν 15ην Νοεμβρίου συνεχίσθη ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Παιδεία τοῦ Ἑθνους», ἐγκριθέντων τῶν πορισμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος συσταθείσης Ἐπιτροπῆς. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος εἰσηγήθη ἐπὶ τοῦ θέματος «Περίθαψις τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου».

Κατὰ τὴν Γ' συνεδρίαν, γενομένην τὴν 17ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας εἰσηγήθη ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁργάνωσις τῆς Ἑνορίας», ἐπακολούθησας σχετικῆς συζητήσεως.

Κατὰ τὴν ΙΑ' συνεδρίαν, γενομένην τὴν 20ὴν Νοεμβρίου, συνεχίσθη ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁργάνωσις τῆς Ἑνορίας», ἐγκριθέντων τῶν πορισμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἐξητάσθη ἐν συνεχείᾳ τὸ θέμα «Προπαγάνδαι», εἰσηγηταί τοῦ ὁποῦ ὑπῆρξαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Κίτρους κ. Βαρνάβας, ἐπὶ τοῦ Γενικοῦ θέματος, Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Μεθόδιος ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ θέματος «Ὀνία» καὶ Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν κ. Ἀγαθάγγελος ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ ὡσαύτως θέματος «Χιλιασταί».

Κατὰ τὴν ΙΒ' συνεδρίαν, γενομένην τὴν 21ην Νοεμβρίου, ἐγένετο εἰσηγησις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Δαμασκηνοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὀνία», ἐπακολούθησας σχετικῆς

λάδος θὰ ἐπρεπε νὰ τοὺς ἔχη διδάξει, ὅτι ὄλαι αἱ δυστυχίαί καὶ ὄλαι αἱ ὀδύνη εἶναι εὐπρόσδεκτοι διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, διὰ νὰ παραμείνῃ αὐτὴ ἐλευθέρη. Διότι ἡ ἐλευθερία ἀποτελεῖ τὴν ἀτμόσφαιραν ζωῆς τοῦ Ἑλλήνου· καὶ ἐντὸς αὐτῆς καὶ μόνον βεβαιοῦται καὶ ἡ φυλετικὴ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη του ἀξιοπρέπεια· καὶ ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ του ἁρμονία.

*
«Ὅτι δὲ γνωρίζουν νὰ ἀποθνήσκουν εὐχαρίστως διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοὺς οἱ Ἕλληνες Κύπριοι, τὸ ἐπιστοποίησε, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἡ ὑπέροχος καὶ ὑπερήφανος θυσία τοῦ νεαροῦ Κυπρίου ἥρωος Κυριάκου Μάτση.

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

μακρᾶς συζητήσεως.

Κατὰ τὴν ΙΓ' συνεδρίαν, πραγματοποιηθεῖσαν τῇ 22ᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐξητάσθη τὸ θέμα «Μικτὸς γάμος». Εἰσηγητῆς ἐπὶ τοῦ ἐν λόγω θέματος ἦτο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου, Τήνου κ.λ.π. κ. Φιλάρετος. Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομος καὶ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς εἰσηγήθησαν ἐπὶ τοῦ θέματος «τὸ Διεθνὲς Ρόταρυ». Μετὰ τὴν ἐπακολούθησας συζήτησιν ἐπὶ τῶν ἐξετασθέντων θεμάτων ἐλήφθησαν ὠρισμέναι σχετικαὶ ἀποφάσεις.

Τῇ 24ᾳ Νοεμβρίου, κατὰ τὴν ΙΔ' συνεδρίαν, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Χρυσόστομος, Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εἰρηναῖος καὶ Θεσσαλονίκης κ. Παντελεῆμων εἰσηγήθησαν ἐπὶ τοῦ θέματος «Σχέσεις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ὁμοδόξους καὶ τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν».

Κατὰ τὴν ΙΕ' συνεδρίαν, γενομένην τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος εἰσηγήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίαν, θέματος. Μετὰ διεξοδικὴν συζήτησιν ἐλήφθησαν σχετικαὶ ἀποφάσεις.

Τῇ 26ῃ Νοεμβρίου, κατὰ τὴν ΙΣΤ' συνεδρίαν, ἐξητάσθη τὸ ζήτημα «Γάμοι-Διαζύγια». Εἰσηγηταί ἐπὶ τοῦ ἐν λόγω θέματος ὑπῆρξαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Δημητριάδος κ. Δαμασκηνὸς καὶ Ἐλασσῶνος κ. Ἰάκωβος.

Κατὰ τὴν ΙΖ' συνεδρίαν, γενομένην τὴν 27ην τοῦ μηνός, ἐπηκολούθησε συζήτησις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίαν θέματος, ἐνεκρίθησαν δὲ αἱ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς ὑποβληθεῖσαι προτάσεις.

Κατὰ τὴν ΙΗ' συνεδρίαν, γενομένην τὴν 28ην Νοεμβρίου, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Χίου κ. Παντελεῆμων, Ἐδέσσης καὶ Πέλλης κ. Διονύσιος, Λήμνου κ. Διονύσιος καὶ Κίτρους κ. Βαρνάβας εἰσηγήθησαν ἐπὶ τοῦ θέματος «Πνευματικὴ ζωὴ καὶ δράσις τῆς Ἐκκλησίας».

Κατὰ τὴν ΙΘ' συνεδρίαν, πραγματοποιηθεῖσαν τὴν 29ην Νοεμβρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Τιμόθεος εἰσηγήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίαν θέματος. Μεθ' ὃ ἐπηκολούθησε συζήτησις καὶ ἐλήφθησαν αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις.

Ληγούσης δὲ τῆς ΙΓ' Συνόδου τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προσφώνησε καὶ ἀπεχαιρέτησε τοὺς Σεβ. Συνέδρους. Τέλος δὲ μετὰ σχετικὴν προσφώνησιν τοῦ πρώτου τῇ τάξει Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομου ἐχαιρέτησε τὴν Σεπτῆ Ἱεραρχίαν ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννης Καρμίρης. Καὶ εἰς τὰς τρεῖς τελευταίας προσφωνήσεις ταύτας ἐξήρθησαν ἡ σημασία καὶ οἱ καρποὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας.

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΥΡΙΟΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Σ'

Ἡ ἐν αἰσiais ὤραις ἄνοδος τοῦ ἀπὸ Μητροπολίτου Τριπόλεως κ. Θεοδοσίου εἰς τὸν παλαίφατον καὶ ἱστορικὸν τῆς Ἀντιοχείας Θρόνον ἐχαιρετίσθη παρὰ πάντων τῶν ἐνταῦθα μὲ ἀνυπόκριτον χαράν.

Κατόπιν πενταμήνου σάλου σφοδροῦ καὶ θυέλλης δεινῆς, ἥτις εἶχε καταλάβει τὴν θεότευκτον τῆς Ἀντιοχείας Ὀλκάδα καὶ συγκριμένως τὸν ὑπὸ τοῦ Προφητάνακτος Δαυῖδ ἐξυμνηθέντα Λίβανον, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τῆς περιοχῆς τῆς ἀποστολικῆς ταύτης Ἐκκλησίας, κατωρθώθη ἡ ἐκλογή ἀξίου κατὰ πάντα Ἀρχηγοῦ καὶ πεπειραμένου Οἰακοστρόφου, πολλὰ ὑπισχνουμένου διὰ τὴν πηδαλιούχησιν καὶ ἀνύψωσιν αὐτῆς.

Ὁ νέος τῶν Ἀντιοχέων Πατριάρχης, πεποτισμένος μὲ τὰνάματα τῆς θεολογίας εἰς τὴν περιώνυμον ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν, ἀκτινοβόλον ἥλιον καὶ φάρον τηλαυγῆ τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθοδοξίας, ἅμα δὲ καὶ μὲ τὰ σὺφά διδάγματα τῶν ἀθανάτων Ἑλλήνων συγγραφέων, ὑπῆρξε πάντοτε εἰς τῶν διακεκριμένων Ἱεραρχῶν καὶ αὐστηρὸς τηρητῆς τῶν ὀρθοδόξων παραδόσεων.

Πλούσιος εἰς μετριοφροσύνην, ἐντιμότητα, δικαιοσύνην καὶ εἰλικρίνειαν, ἱεροπρεπῆς, ἀπλοῦς καὶ φιλεύσπλαγχνος, ἀπηλάμβανε πάντοτε ἐξαιρετικῆς ἀγάπης, δι' ἃ καὶ λίαν δικαίως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μακαριστοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' Κληρὸς καὶ λαὸς εἰς αὐτὸν ἀπέβλεψε καὶ ἐξέλεξε Αὐτὸν ποιμένα καὶ Δεσπότην τοῦ Θρόνου ἐκείνου, ὃν ἐκλείσαν καὶ ἐλάμπρυναν Πατριάρχαι καλλιστέφανοι καὶ ἐπὶ σοφία καὶ ἀρετῇ περιλάλητοι, Μάρτυρες ἀθλοφόροι ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν τοῦ Θρόνου των δικαίων τὸ τίμιον αὐτῶν αἷμα χύσαντες, καὶ συνελόντι εἰπεῖν ἄσπερες

ἐωθινοί, φωτίσαντες τὸ στερέωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Διὰ τοιούτων ἀρετῶν πεπρωκισμένος ὁ νέος τῆς Ἀντιοχείας Προκαθήμενος, ἀναμφιβόλως θὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀγιωτάτην Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν εἰς νομάς σωτηρίου εἰς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι ὑμνουμένου Θεοῦ καὶ ἐπ' ἀγαθῶ

τῆς Ὀρθοδοξίας. Θεοδoσίου τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς πολλὰ τὰ ἔτη.

Πρωτοπρ. **Κ. Μωραϊτάκης**

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἡ Α.Θ. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ Πάσης Ἀνατολῆς κ. Θεοδόσιος, ἐγεννήθη ἐν Βηρυττῶ τῷ 1886 ἐκ γονέων εὐπορούντων καὶ λίαν γνωστῶν εἰς τὴν ἐκεῖ Ὀρθόδοξον Κοινότητα.

Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐσπούδασεν εἰς τὴν αὐτῆσι Ὀρθόδοξον Σχολὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ εἶτα εἰς τὰς Σχολὰς τῶν FRERES, τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον τοῦ Μπελεμεντίου, τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃν τοῦ Γένους Σχολὴν. Εἰσαχθεὶς δὲ εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν, διήκουσε τὰ θεολογικὰ μαθήματα.

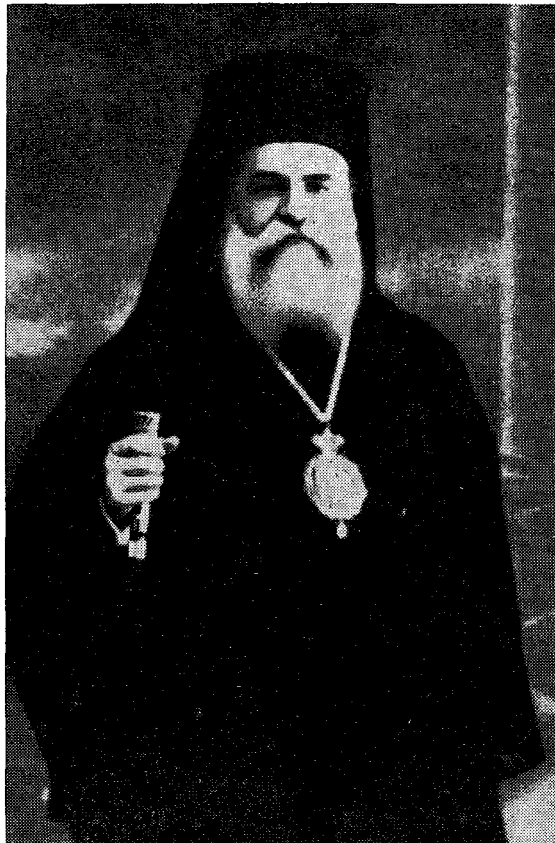
Ἄμα τῇ ἀποφοιτήσει αὐτοῦ, διωρίσθη Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐπαρχίας Ἀ-

μίδης, χειροτονηθεὶς δὲ Ἀρχιμανδρίτης ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, προσελήφθη ὡς ἰδιαιτερός Γραμματεὺς αὐτοῦ καὶ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τῷ 1922 ἐξελέγη Μητροπολίτης Τύρου καὶ Σιδῶνος, μεταθεθεὶς τῷ 1948 εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Τριπόλεως, ἣν θεοφιλῶς ἐποίμανε μέχρι τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον (14.11.1958), διαδεχθεὶς τὸν ἀείμνηστον Ἀλέξανδρον τὸν Γ'.

Ἡ Α.Θ. Μακαριότης ἀνέπτυξε πλουσίαν θρησκευτικὴν καὶ διοικητικὴν δράσιν, ἐξέδωκεν ἀραβιστὶ καὶ ἐδημοσίευσεν διάφορα ἄρθρα κοινωνικῆς φύσεως, μετέσχεν εἰς διάφορα Συνέδρια ὡς Ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου, τῷ 1936 ἐπεσκέφθη τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, συνῴδευσε τὸν Πατριάρχην Ἀλέξανδρον εἰς Ρωσίαν, Κων/πολιν καὶ Ἑλλάδα, ἱδρυσεν τὸ Μοναχικὸν Τάγμα Γυναικῶν, δύο Γυμνάσια καὶ Ἀδελφότητας καὶ ἀνεκαίνισεν Ἐκκλησίας καὶ Μονὰς.

Ἐκτὸς τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης, ὁμιλεῖ ἀπαισίστως τὴν Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν, Τουρκικὴν, ἀρκούντως ὡσαύτως χειρίζομενος τὴν Ἀγγλικὴν, Ρωσικὴν καὶ Ἀραμαϊκὴν.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ἡ ἐκπολιτιστικὴ πορεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἕως σήμερον εἶναι πορεία κατ' ἐξοχὴν πνευματικὴ. Τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀνθρώπου υπῆρξαν τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐρεύνης τοῦ Ἔθνους. Φιλόσοφοι, ποιηταί, καλλιτέχναι, ἱστορικοὶ ἠσχολοῦντο μὲ τὰ θέματα αὐτὰ καὶ τὰ ἔργα των ἀκτινοβολοῦν ἄχρι σήμερον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Δὲν ἀπεκάλυψαν τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας, προπαρασκευάσαν ὁμως τὰς γενεὰς εἰς τὸ νὰ δεχθοῦν τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, ἣτις ἐγένετο ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐντὸς τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας. Αἱ κοσμοθεωρίαι των υπῆρξαν ἐνδοκοσμικαί. Καὶ τοὺς Θεοὺς καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀνεῦρον ἐντὸς τῆς ὠραιότητος τῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Οἱ Θεοὶ ἦσαν συμβολισμοὶ τῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως. Ὑπῆρξαν φιλόσοφοι, ὡς ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ λεγόμενοι Νεοπλατωνικοὶ, οἱ ὁποῖοι διετύπωσαν δοξασίας περὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ὡς ὄντων οὐχὶ μὲ ὕλικήν ὑπόστασιν, ἀλλ' ὡς ἰδεῶν. Δὲν κατενόησαν ὁμως τὸν Θεὸν ὡς πρόσωπον, ὡς ἐσσηνείδητον ὄν, πολὺ δὲ ὀλιγότερον ὡς ζῶντα ἐσσηνείδητον Τριᾶδικὸν Θεόν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἐλευθερία, ὡς εἰκὼν Θεοῦ, ὡς ὑπερτάτη ἀξία δὲν συνελήφθη ὑπ' αὐτῶν. Διὰ τοῦτο δὲν κατωρθώθη νὰ καταργηθῇ ἡ δουλεία εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Αἱ ἰδέαι των εἶναι ἀφηρημέναι ἰδέαι, καθαρὰι συλλήψεις τοῦ ἀνθρώπινου λόγου. Ἐξήγγειλαν ὁμως πολλὰ ὑψηλὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἐκτιμῶνται βαθέως παρὰ τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων.

Μόνον ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, ἐνανθρωπήσας εἰς Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἀπεκάλυψε τὸ πλήρωμα τῆς θείας ἀληθείας. Ἀπεκάλυψε τὸν προσωπικὸν ἐν Τριᾶδι Θεόν. Ἐβεβαίωσε τὴν ἀπέραντον ἀγάπην Του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, προσεγγικὼν ἑαυτὸν θυσίαν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἐξηγοράσθησαν αἱ ἁμαρτίαι τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπινου Γένους καὶ γενόμενος νικητὴς τοῦ θανάτου, διήνοιξε διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του τὴν ὁδὸν τῆς αἰωνιότητος. Μόνον ὁ Χριστὸς ἐνέπνευσε εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐλπίδα τῆς λυτρώσεώς του, τῆς μεταβάσεώς του ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸν κατέστησε ὑπερτάτην ἀξίαν εἰς τὸν κόσμον. Οὐδεὶς σοφὸς τοῦ κόσμου ἐτόλμησε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι Λυτρωτὴς, μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ὀντολογικῆς αἰωνίας λυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ζωὴ Του, τὸ λυτρωτικὸν Του ἔργον, ὡς πνευματικὸν βάθος, συνφάνθησαν μὲ τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ σχήματά των καὶ ἐβιώθησαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Βασιλείας, ὅποτε εἶχε χαραχθῆ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν γενεῶν, ὡς ἑλληνοχριστιανικὴ παράδοσις. Ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθησαν Ἡρώες, Μάρτυρες, Πατέρες, Ἅγιοι, ἀγωνισταὶ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ἐξ αὐτῆς προήλθον ἔργα μεγα-

λειώδους τέχνης, νομοθεσία, εἰς τὴν ὁποίαν κατηργήθη ἡ δουλεία, ἐβεβαίωσαν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ ἡ ἀξία τῆς ἀνθρώπινης αξιοπρεπείας. Ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη ἡ λεγομένη Μεγάλῃ Ἰδέα, ἡ ὁποία συνείχε καὶ ἐνέπνεε τὸ Ἔθνος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας. Αὐτὴ ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ παράδοσις τὸ ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 21, ὅποτε πρωταγωνισταὶ ἀνεδείχθησαν, ἐκτὸς τῶν λαϊκῶν ἡρώων, καὶ Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ὀλοκαυτώματα, διὰ τὴν θριαμβευστὴν ἡ ἐλευθερίαν τοῦ Ἔθνους. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια εἰς τὸ Ὁρθόδοξον σχῆμά της ἀποτελεῖ τὰ πνευματικὰ θεμέλια τοῦ Ἔθνους, εἶναι ἡ συνεκτικὴ του δύναμις καὶ ἡ πηγὴ τῶν μεγάλων ἐμπνεύσεών του καὶ τῶν ὠραίων ἰδανικῶν του.

Κατὰ ταῦτα, ἡ παιδεία τοῦ ἔθνους δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ ὑθμισθῇ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ κυριαρχοῦν εἰς τὰ προγράμματα τῶν Σχολῶν Μέσης καὶ Ἀνωτάτης παιδείσεως μόνον αἱ τεχνικαὶ γνώσεις, χρησιμώταται ἄλλως τε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Ὅχι μόνον ἡ πρόθεσις καταρτισμοῦ προσώπων ἰκανῶν εἰς ἄσκησιν ἐπαγγελματικῶν ἀνάπτωξιν τὸ ὕλικόν πλούτον τῆς χώρας, ἀλλ' ἡ κλασσικὴ καὶ θρησκευτικὴ μόρφωσις τῆς νεότητος ὀφείλει νὰ ἔχη τὴν πρωτεύουσαν θέσιν εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐκπαιδεύσεως διὰ τὴν διατηρηθῆ ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ, ἡ ὀρθόδοξος παράδοσις τοῦ Ἔθνους, ζῶσα καὶ ἰσχυρά διότι δι' αὐτῆς σημειοῦται ἡ ἐξέχουσα θέσις του, μεταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Γῆς.

Τὰ ἔθνη τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν των πορείαν διέρχονται ἠθικὴν κρίσιν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν κυριαρχεῖ εἰς αὐτὰ ὡς ὑπερτάτη ἀξία. Ὁ Κομμουνισμὸς, ὡς πολιτικοοικονομικὸν ὀλοκληρωτικὸν σύστημα, ἐνῶ προβάλλει ὡς σκοπὸν τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικῆς ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ, στραγγαλίζει ἐν τοῦτοις τὸν ἄνθρωπον, ἐκμηδενίζει ὀλοσχερῶς τὴν ἐλευθερίαν του. Οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως ἄμεσοι κληρονόμοι τῆς ἀρχαίας Ρωμαϊκῆς πολιτείας τονίζου τὸ κράτος ὡς ὑπερτάτην ἀξίαν καὶ ζοῦν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ πολιτικακὸν της σχῆμα. Ἐκαλλιέργησαν τὰς θετικὰς ἐπιστήμας καὶ προήγαγον ἀφαντάστως τὸν τεχνικὸν πολιτισμὸν δὲν ἐκαλλιέργησαν ὁμως παραλλήλως τὸν ἄνθρωπον ὡς ὑπερτάτην ἀξίαν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι αἰχμάλωτοι τοῦ ἀποικιακοῦ των πνεύματος, παραγνωρίζου τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ ἐννοοῦν διὰ τῆς ὕλικῆς στρατιωτικῆς των δυνάμεως νὰ κρατοῦν ὑποδούλους τοὺς λαοὺς καὶ ἐντεῦθεν χάνου τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς των ἡγεσίας.

Ἡ χώρα μας μὲ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν της παράδοσιν, ἐξ ἧς προβάλλεται ὁ ἄνθρωπος ὡς ὑψίστη ἀξία, μὲ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν της ὅτι ὁ Ἕλληνας Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ἐλευθέρως προσανατολίζεται πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν τῆς Ἱστορίας του καὶ συμπτρᾶται μετ' Αὐτοῦ διὰ τὴν πραγματοποιηθῆ ἐκάστοτε ἡ Βασιλεία Του εἰς τὸν κόσμον, ποὺ εἶναι Βασιλεία δικαιοσύνης, σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον οἰασθῆ-

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Εἰς ἀτμόσφαιραν πλήρη θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ παλμοῦ ἐγένετο τὴν Κυριακὴν, 9ην Νοεμβρίου, ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας κ. Δωρόθεου εἰς τὸν ἱστορικὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον Καστορίας.

Ἡ Α. Σεβασμιότης τὴν πρωτὰν τῆς Κυριακῆς ἐφθασεν ἐν πομπῇ εἰς Κωσταράζιον, πρῶτον σταθμὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καστορίας, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποῦο ὑπεδέχθησαν ἐν χαρᾷ τὸν Σεβασμιώτατον, φέροντες τὰς τοπικὰς αὐτῶν ἐνδυμασίας. Εἰς Κωσταράζιον ἀνέμενον τὸν Σεβασμιώτατον ὁ Νομάρχης Καστορίας κ. Μιχαλόπουλος καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς XV Μερραρχίας στρατηγὸς κ. Σουγαρίδης. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Μερραρχίας, τῶν λοιπῶν ἐπισήμων καὶ πολυπληθεστάτης ἀκολουθίας ἀξιωματικῶν, κατηθύνηθ' εἰς Ἄργος Ὀρεστικόν, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποῦο ἐπεφύλαξαν εἰς τὸν Ποιμενάρχην αὐτῶν θερμοστάτην ὑποδοχὴν. Ἐκεῖθεν ἡ πομπὴ κατηθύνηθ' εἰς Καστορίαν, ἔνθα εἰς τὴν καταλλήλως διακοσμηθεῖσαν πλατεῖαν Παλλαδίου, ὑπεδέχθησαν τὸν Σεβασμιώτατον ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Παπαμαντζάρης, ὅστις ἐκ μέρους τοῦ Δήμου ἠὲ ἤχηθ' αὐτῷ διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς, αἱ ὀργανώσεις, τὰ σωματεῖα, αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ Νομοῦ καὶ ὑπὲρ τὰς 20.000 εὐσεβοῦς λαοῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος, ἐνδυσθεὶς τὸν Ἀρχιερατικὸν Μανδύαν, κατηθύνηθ' περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ τῶν Ἀρχῶν εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναόν, ἔνθα ἐγένετο μεγαλοπρεπῶς ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρόνισεως.

Ὁ Γεν. Ἀρχ. Ἐπίτροπος Οἰκονόμος κ. Παντ. Παπαϊωάννου ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἀνέγνωσε τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸν Λαόν τῆς Μητροπόλεως Καστορίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ Β.Δ. τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Νέου Μητροπολίτου. Ἀκολουθῶς προσεφώνησαν τὴν Α.Σ., τὸν νέον Μητροπολίτην, ὁ ὡς ἄνω Γεν. Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος, ὁ Ἱεροκλήρυξ τῆς 15ης

ποτε φυλῆς καὶ θρησκείας καὶ βασιλεία ἀλληλεγγύης ἀτόμων καὶ Ἐθνῶν, ἐκουσίας θυσίας τῶν μὲν χάριν τῶν δέ, τουτέστι Βασιλεία ἀγάπης, ἡ Ἑλλάς, λέγω, μὲ τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν τῆς παράδοσιν χαράσσει γραμμὴν ἀναδημιουργίας καὶ ἀνακαινίσεως τῆς ζωῆς λυτρώσεως καὶ αὐτῆς τῆς στεναζούσης φύσεως, κατὰ τὸν Μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον, καὶ θεώσεως αὐτῆς καὶ ὅλον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ οὕτω ἀποβαίνει τὸ ἐκπολιτιστικὸν Φῶς ὅλον τοῦ Κόσμου. Τοιοῦτον πνεύματος φορεὺς εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία μας. Καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα συνιστᾷ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς Λειτουργοὺς νὰ μὴ παραβλέπωσι κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον καὶ τεχνικώτερον σύνταξιν ἰῶν προγραμμάτων τῶν Σχολῶν πάσης τάξεως, διὰ νὰ δύναται νὰ σταδιοδρομῇ ἐνδόξως τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος.

† Ὁ Σάμου — Ἱακάριας Εἰρηναῖος

Μερραρχίας Ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Χατζηγινατίου, ὁ καθηγητὴς κ. Ἄντων. Καλαφατίδης ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ τέλος ὁ Νομάρχης Καστορίας κ. Κ. Μιχαλόπουλος. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Δωρόθεος ἐξεφώνησε τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτοῦ λόγον, ὅστις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Πέτρ. Ι), «Ὅστις ἐπὶ τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν ἐπιβλέψας, ψήφω καὶ δοκιμασίᾳ τῆς Σεπτῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τελεταρχοῦντος ἐπ' αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐξέλεξε καὶ κατέστησεν ἡμᾶς Μητροπολίτην τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἱστορικῆς Μητροπόλεως Καστορίας.

Τίμιον Πρεσβυτέριον, Ἀρχαὶ καὶ ἐξουσίαι τῆς Πόλεως καὶ τοῦ Νομοῦ Καστορίας. Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἐδλαβεῖα ἀπειρῶ, ὕμνον καὶ δοξολογίαν ἀναπέμπω πρὸς τὸν Μέγαν Ἀρχιποίμενα, τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς καταλλαγῆς, τὸν Ἰδρυτὴν τῆς Θεοτεύκτου ἡμῶν Ἐκκλησίας, τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς δόξης, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐκ τῆς πλάνης ἀνακαλέσαντα τὸν ἀνθρωπὸν καὶ ἀναγεννήσαντα αὐτόν, ὅτι τῇ Θεῷ Αὐτοῦ χάριτι καὶ ἀκρᾷ συγκαταβάσει, ἐπέβλεπεν ἐπὶ τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν καὶ κατέστησέ με Ποιμενάρχην τοῦ ἱστορικοῦ καὶ παμφώτου ἐνδιατήματος τούτου, ἦτοι τῆς εὐσεβοῦς, ἐνδόξου καὶ ἀκριτικῆς ταύτης Μητροπόλεως.

Ἐγγνωμόνως στρέφω τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν τὸν Α', καὶ ἐπικαλοῦμαι τὰς Θεοπειθεῖς αὐτοῦ εὐχὰς καὶ εὐλογίας. Ὁμοίως ἐγγνωμόνως στρέφω τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μου πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣτις ψήφω καὶ δοκιμασίᾳ ἐξέλεξε τὴν ἐμὴν ταπεινότητα ὡς Ποιμένα καὶ Ἐπίσκοπον καὶ ὠρισέ με, ἵνα ἐπὶ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Καστορίας ἀσκήσω τὴν κατὰ Σωτῆρα καὶ Κύριον Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Ἐθνικὴν Ποιμαντορίαν.

Χάριτας ὀφείλω καὶ ὁμολογῶ τῷ εὐσεβεστάτῳ καὶ φιλολάῳ βασιλεῖ ἡμῶν Παύλῳ τῷ Α' καὶ τῇ Ἐθνικῇ ἡμῶν Κυβερνήσει, ἐπὶ τῇ ἀναγνωρίσει καὶ καταστάσει ἐμοῦ ὡς κανονικοῦ καὶ νομίμου Ἐπισκόπου τῆς Ἁγιωτάτης καὶ ἐκκλεοῦς Μητροπόλεως Καστορίας.

Ἀνυπόμυμαι σφόδρα, διότι κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμήν δὲν παρίστανται οἱ ὅμοροι ἀδελφοὶ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἢ καὶ οἱ ἀδελφικῶς προσφερθέντες νὰ μὲ ἐνθρονίσωσιν, ἐπειδὴ ἡ Σεπτῆ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνεδριάζει καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπουσιάσωσιν.

Ἐδχαριστῶ ἀπὸ βάθους καρδίας τοὺς προλαλήσαντας διὰ τοὺς τόσον ἐπιεικεῖς καὶ φιλόφρονας λόγους των, ἐσχόμενος ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς σκέπη τούτους καὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς ἐν ὕμνῳ καὶ χαρᾷ.

Τὸ ἀθρόον καὶ ἀπειροσπληθὲς τῆς ὑποδοχῆς καὶ τῆς προσελεύσεως, πληρῶσαν τὸν χῶρον τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, ἐπιβάλλει μοι ὅπως ἐγγνώμονας ἀπενθύνω εὐχαριστίας πρὸς τὸν ἱερὸν Κλήρον, τὸν ἐκπρόσ-

ωπον τοῦ Κράτους κ. Νομάρχην Καστορίας, πρὸς ἀπάσας τὰς Στρατιωτικὰς, Δημοτικὰς καὶ Διοικητικὰς Ἀρχὰς τῆς πόλεως καὶ τῆς Ἐπαρχίας μας, διὰ τὰς πρὸς ὃ φέρω ὑπουργεῖμα ἀπονεμηθείσας τιμὰς καὶ τὰς πρὸς τὸ πρόσωπόν μου τοιαύτας.

Ἐδλαβῶς στρέφω τὴν διάνοιαν καὶ ποιούμεαι μνημόσυνα τῶν ἀειμνήστων μου γονέων, ὡς καὶ τῶν ἐν τῇ Θεοσώτῳ ταύτῃ Ἐπαρχίᾳ Ἀρχιερατευσάντων καὶ ἐκδημησάντων εἰς τὰ οὐράνια, ἐνθα παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ τὸν ἐπίφθορον μισθὸν τῶν καμάτων αὐτῶν λαμβάνουσιν, αἰοδίμων προκατόχων μου ἀπὸ τοῦ Διονυσίου, Χαρίτωνος, Γερναδίου, Κυρίλλου, Φιλαρέτου, Ἀθανασίου, Γερμανοῦ, Ἰωακείμ καὶ μέχρι τοῦ Νικηφόρου, οὐτινος ἢ ἀπροσδόκητος τελευτῇ ἀνέκοψε βιαίως τὴν ὑπέροχον ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ δέομαι τοῦ Κυρίου, ὅπως τάξῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ μετὰ τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων, ἵνα συνεχῶς ἀπολαμβάνωσι τῆς μακαριότητος καὶ τῆς δόξης τοῦ Παραδείσου.

Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς Πνευματικὸς ὕμῶν Πατὴρ καὶ ὁδηγὸς «ὡς Ποιμὴν καὶ Ἐπίσκοπος τῶν ψυχῶν» (Α΄ Πέτρ. Β΄ 25) μὲ πλήρη τὴν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ Μέγα τῆς Ποιμαντορίας ἔργον.

Ἐν συγκινήσει βαθείᾳ, ἰσάμενοι ἐπὶ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον Θρόνον, ἀπευθύνομεν, ἐν ἀγάπῃ πολλῇ, ἐγκάρδιον πατρικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὰ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ διατρίβοντα καὶ τὴν πάτριον γῆν κλειζόντα πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα καὶ διαπύρους ἐπιδαφιλούμεν πᾶσι τούτοις τὰς πατρικὰς ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογία ἐν Κυρίῳ.

Ἡ χαρὰ ἡμῶν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, μείζων ἐστὶ, διότι ἐν τῇ προσφιλεῖ Μητροπόλει Καστορίας ἡ Θεία Πρόνοια κατέστησεν ἡμᾶς Ποιμενάρχην.

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ ἔργον ἡμῶν εἶναι βαρὺ, βαρύντατον καὶ δὴ ἐν τοῖς σήμερον χαλεποῖς καιροῖς, ἐν οἷς τὸ σκότος καὶ τὸ ἔρεβος συσκοτίζουν τὰς καρδίας ἡμῶν, ἢ ἄβυσσος καὶ ὁ κρημνὸς χαίρουσι πρὸ ἡμῶν καὶ δυσχεραίνουν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, τὸ δάκρυ καὶ ἡ πικρία ἔσται ἢ ἀνταμοιβὴ μας καὶ τέλος αὐτῇ ἢ ἔχθρα καὶ τὸ μῖσος θὰ εἶναι ἐνίοτε ἢ ἀνταπόδοσις τῆς ἀγάπης μας.

Καὶ συνεχιζόντες λέγομεν, ὅτι σήμερον, ὁπότε τὸ ψεῦδος καὶ ἡ δολιότης ἐμφανίζονται, οὐχὶ ἀσυνήθως, ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὡς ἀξίαι ἢ ἢ σῆψις καὶ ἢ ἀποσύνθεσις, ὡς καταστάσεις οὐχὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιμεμπτοὶ καὶ τέλος αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔγκλημα καὶ ὃ ἐν πᾶσιν ἐκφυλισμὸς ὡς πολιτισμὸς, ἐνδείκνυται, λέγομεν, ἢ πάντοθεν ἔντονος ἀντίδρασις καὶ ἀγαθοποιὸς δρᾶσις ὄλων μας.

Ἐνδείκνυται, ἐπαναλέγομεν, ἔντονος δρᾶσις, οὐ μόνον μόνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ταύτην διακονούντων, ἀλλὰ καὶ ἀπασῶν τῶν Ἀρχῶν τοῦ τόπου, τῶν Ὁργανώσεων καὶ Σωματείων τῶν εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ἀποτελέσμα κατατεινόντων.

Ἐπικαλούμεθα πρὸς τοῦτο τὴν συναγωγὴν καὶ συμπαραστάσιν παντὸς δυναμένου διὰ τὴν εὐδόωσιν τοῦ κατὰ Χριστὸν ἔργου ἡμῶν, οὐ μόνον πρὸς ὄφελος καὶ σωτηρίαν αὐτῶν τούτων τῶν ἀπολωλότων ἢ τῶν ἐν ἐκτροπῇ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐδαγγελίου διαβιούντων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς ὅλης κοινωνίας μας, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς προσφιλοῦς καὶ πανενδόξου Πα-

τρίδος ἡμῶν.

Θὰ διεξαγάγωμεν ἀγῶνα κατὰ πάσης ἀδικίας, θὰ ὀρθωθῶμεν πρὸ τῶν ἐμφανιζομένων κινδύνων, θὰ ἀμβλύνωμεν τὰ μῖση, τὰ πάθη καὶ τὰς ἔχθρας, θὰ στραφῶμεν κατὰ τῶν προλήψεων καὶ τῶν πλανῶν, τῶν παρανομῶν καὶ τῶν φθόνων καὶ τέλος κατὰ πάσης μορφῆς ἐγκλήματος.

Ἐν συμπαραστάσει καὶ συναρωγῇ, μετὰ τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν, θὰ παιδαγωγήσωμεν τὴν Χριστόλεκτον Ποίμνην καὶ θὰ χαλυβδώσωμεν τὴν θέλησιν ταύτης, καὶ θὰ πυρακτώσωμεν τὴν ψυχὴν αὐτῆς. Θὰ ἀσκήσωμεν, πάντοτε ἐν συνεργασίᾳ μετὰ πάσης Ἀρχῆς καὶ παντὸς δυναμένου, τὸ ἔργον τοῦ ἡθικοῦ καὶ πνευματικοῦ φωτισμοῦ. Θὰ ἐργασθῶμεν πάσαις δυνάμεσι ἡμῶν, ὅπως ἢ ἀγάπη στηθῇ ὡς περιτροφικὸς ἄξων εἰς τὸ κέντρον τῆς Θεοσώστου ἡμῶν Ἐπαρχίας, ὥστε νὰ διαχυθῇ αὐτὴ ὡς θάλπος καὶ ζωογόνος πνοή, ὡς οὐσία καὶ πεμπτοσύνη τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Θὰ ἀγωνισθῶμεν, ὅπως τὰ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα ζήσωσιν ἐν Χριστῷ τὸ μεγαλεῖον μετὰ τῆς ἀπλότητος, τὴν ἀπλότητα μετὰ τῆς ταπεινώσεως, τὴν ταπεινώσιν μετὰ τοῦ ὕψους καὶ τὸ ὕψος μετὰ τῆς πραότητος. Θὰ ἀγωνισθῶμεν, ἵνα ἀσκήσῃ ταῦτα τὴν πραότητα μετὰ τῆς παρησίας, τὴν παρησίαν μετὰ τῆς συμπαθείας καὶ τὴν συμπάθειαν μετὰ τῆς ἀσθηρότητος. Θὰ προσπαθῶμεν νὰ συγκεράσωμεν, ἐν Πνεύματι Χριστοῦ, τὴν ἀσθηρότητα μετὰ τῆς συγκатаβάσεως, τὴν συγκατάβασιν μετὰ τῆς δικαιοσύνης, τὴν δικαιοσύνην μετὰ τῆς ἀγάπης καὶ τὴν ἀγάπην μετὰ τῆς δυνάμεως.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι σήμερον ὁ ἄνθρωπος διαθέτει τεραστίαις δυνάμεις τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ὅμως ἐλλείπει ἀπ' αὐτοῦ ἢ ἀγάπη καὶ ἢ πίστις. Ἐλλείπει ἢ πνευματικὴ τόνωσις, ἢ ἡθικὴ ἀναμόρφωσις καὶ ἢ ψυχικὴ ἀνάπλασις, διότι κατὰ τὸν Θεοφύλακτον τῶν Ἀχρίδων «τῇ ἐπιμείξια τῆς ἁμαρτίας τὴν ψυχὴν ἐκβηλέδωσαμεν».

Ἡ ἀνθρωπότης, ἀτυχῶς ἀνάλητος καὶ ἀσύνετος, ἐξακολουθεῖ νὰ παραπαίῃ καὶ νὰ ὀλισθαίῃ, φερομένη ὀλοταχῶς πρὸς τὸ ἄβυσσαλέον χάος τοῦ ὀμαδικοῦ ὀλέθρου. Ἐδημιούργησεν, ἀτυχῶς, πληθὸν ἐρειπίων καὶ ἄλλων τόσων συντριμμάτων δυστυχίας καὶ φρικῆς, καὶ μετέβαλε τὴν ζωὴν εἰς μαρτυρικὴν κόλασιν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς δαιδαλώδη σπήλαια δοκιμασίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Ὄρθωσε διὰ τοῦ μίσους, τῆς κακίας καὶ τῆς ἀδικίας τὰ εἰδεχθῆ εἶδωλα τοῦ Μαιμμωνᾶ καὶ τοῦ ἐγκλήματος, καὶ εἰδωλολάτρεις πλέον αὐτὴ μετὰ φρικώδους μανίας καὶ πάθους ἀκορέστου ἀκονίζει τὴν πολεμικὴν μάχαιραν ἐπὶ τῶν κρηπιδομάτων τοῦ βωμοῦ τῆς θεϊκῆς εἰρήνης καὶ δαπανᾷ ἀφειδῶς τὸ ἀπόθεμα τοῦ μηχανικοῦ πλοῦτου της εἰς πυρετώδεις ἐξοπλισμοὺς καὶ εἰς δημιουργίαν πρωτοφανῶν καταστρεπτικῶν ὄπλων, ἵνα σφαγιάσῃ τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, εἰς συρράξεις ὀλέθρου καὶ ὀμαδικοῦ θανάτου διὰ τὸν ἀφανισμόν ἑαυτῆς, μεταβάλλουσα οὕτω τὰ δεσποτικὰ κατοικητήρια τῆς ψυχῆς εἰς ἐρεβώδη σπήλαια ταύτης.

Φρικτὴ ἢ δύναμις τῶν πολέμων καὶ τῶν καταστροφῶν, φοβερὰ ἢ ἔλλειψις τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὀμονοίας. Ἀσύλληπτος νῦν εἰς μέγεθος ὃ

ύλικός πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ μεγίστη ἡ δυστυχία καὶ ἡ στέρησις. Ὁ καταρτισμὸς καὶ ἡ στήριξις ἐν τῇ πατρῷα πίστει καὶ ἡ τελεσφόρος ἀμύνα κατὰ τῆς δυστυχίας, σοβαρῶς χωλαίνουνσι, διότι ἐφυγαδεύθη πλέον ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ κατέστη αὕτη αἰχμάλωτος τῶν παθῶν τῆς. Καὶ ναὶ μὲν ὁ ἄνθρωπος κατακτᾷ τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁμοῦ ἀσεβῶς ἀρνεῖται τὸν δημιουργόν τῆς. Τὸ ἀστεϊρευτόν ὀπλοστάσιον, ἡ θεόδημος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει τὰ ἰσχυρὰ καὶ νικηφόρα ὄπλα καὶ διαλύει τὰς πλάνας καὶ ἀποκρούει τὰς ἐπιθέσεις καὶ καταρτικᾶ τὰ πάθη, τὰς ἔχθρας καὶ τὰ μίση, σήμερον θεωρεῖται ὑπὸ τῶν πεπλανημένων ὀλισθῶν ὁ ἀναχρονιστικὸς παράγων, θεωρεῖται ὑπ' αὐτῶν ὡς ὀπιον λαοῦ καὶ οὐχὶ ὁ ἀσφαλὴς ὁδηγὸς καὶ ὁ τηλαυγῆς καὶ ἀπλανῆς φάρος, ὅστις σελαγίζει τὰ σκότη καὶ φωτίζει τοὺς θέλοντας «σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν» (Α' Τιμ. 2,4).

Ὅθεν τὴν θεότευκτον ταύτην κιβωτόν, ἀγαπητὰ ἡμῶν τέκνα, κατ' οὐδένα τρόπον πρέπει νὰ τὴν ἐγκαταλείψωμεν, διότι διὰ τῆς ἐν ταύτῃ ὑπαρχούσης ἀστεϊρεντοῦ πηγῆς τῆς ἀγάπης, οἱ πιστοὶ ἐνισχύονται, οἱ ἄπιστοι κλονίζονται, οἱ εὐσεβεῖς ἐδλαβοῦνται, οἱ δυσσεβεῖς ἀφανίζονται, οἱ ἁμαρτωλοὶ μετανοοῦν, οἱ φαῦλοι συνέρχονται, οἱ ἀμαθεῖς φωτίζονται, οἱ ἀρησιπάτριδες κατηχῶνται, οἱ στρατιῶται ὀργανοῦνται, οἱ φρουροὶ ἐμπνέονται, οἱ φύλακες γοητεύονται, οἱ ἀγωνισταὶ προπονοῦνται, οἱ συνομόται καταισχύονται, οἱ πεπλανημένοι ὀδηγοῦνται, οἱ ἔθνοκτόνοι παύουν νὰ κορυβαντιοῦν καὶ νὰ ἀργιάζωσιν καὶ τὸ δεδοξασμένον Ἔθνος ἰσάται πάντοτε ἔτοιμον νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν βουλῆν τῶν σκοτίων δυνάμεων τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ τυράννου.

Ἡ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρέουσα ἀγάπη ἐνισχύει τὰ πιστὰ αὐτῆς τέκνα, ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν καὶ καταισχύει τῆς τυραννίας καὶ ἀδικίας τὴν μέθην, ἀρησιεύει τὰ ὄπλα τοῦ σκότους, καὶ ἀμβλύνει τὰ κέντρα τοῦ πονηροῦ, τιθασσεύει τὴν μαγίαν καὶ διαλύει τὰ κύματα, παραλύει τοὺς πολεμίους καὶ καταλύει τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀποτινάσσει τὸ βίχρος καὶ καταρτεῖ τῶν σκαιῶν δυναστῶν τὴν βίαν, καὶ τέλος ἐν θριάμβῳ πηγνύει τὸ τρώπαιον τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ὡς ἀριστεῖον καὶ ἔπαθλον τῆς εἰρήνης, τῆς χρηστότητος, τῆς ἰσότητος, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν νικηφόρων ἀγωνισμάτων ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὧν «καὶ πάλαι ἔδον οὐ κατισχύουσι» (Ματθ. 16,1), κατὰ τὰ Δεσποτικὰ φθέγματα.

Διὰ τῆς ἀπορρέουσας ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἐξαγιαστικῆς καὶ ἐξαγνιστικῆς δυνάμεως, ἡ ἀγάπη ἐνισχύεται καὶ «ἡ νόσος φιλοσοφεῖται, ἡ συμφορὰ μακαρίζεται καὶ τὸ συμπαθὲς δοκιμάζεται», τὰ περιττὰ τοῦ πλοῦτου καὶ τὰ ἀναγκαῖα τῶν πτωχῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀποτίθενται, ἐντὸς ταύτης οἱ πλοῦσοι καὶ οἱ πένητες ἀποκτοῦν, οἱ μὲν τὴν εὐδαίμονα γενναϊοδωρίαν, οἱ δὲ τὴν ἀναγκαῖαν βοήθειαν καὶ ἀνακούφισιν. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἱ πιστοὶ θὰ εἶδον τὸν Ποιμένα των ὡς τῶν ἱερέων τὸν Πρόκριτον καὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ θρημάτων τὸν φύλακα. Ἐν αὐτῇ θὰ εἶδον τὸν πόρον

τῶν ἀπόρων καὶ τὴν στέγην τῶν ἀστέγων, τὴν σκέπη τῶν γυνῶν καὶ τὴν περιθαλψὴν τῶν ἀσθενῶν, τῆς πνευματικῆς φυτείας τὸ πολύφορον γεώργιον καὶ τοῦ παραδείσου τὸν ἀνορθόλον περιβόλον. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ φιλανθρωπία ἀσκεῖται ὀργανωμένη καὶ ἀπονέμεται ἀφειδῶς καὶ δικαίως.

Καὶ κηρύττοντες πάντα ταῦτα, ἀγαπητὰ ἡμῶν τέκνα, δηλοῦμεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς ταύτης, ὅτι τὰ ῥήματα ἡμῶν δὲν θὰ μείνουν μόνον λόγοι κενοί. Γνωρίζομεν ὅτι κατὰ Γρηγόριον τὸν Νύσσης «πᾶς λόγος τῶν ἔργων διεξεργημένος μάταιος κατ' ἑαυτὸν καὶ ἀνυπόστατος».

Ἐν τῷ προσώπῳ ἡμῶν πᾶς ἄνθρωπος θὰ συναντήσῃ τὸν Ποιμένα τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως, θὰ εἶδῃ τὸν κατὰ δύναμιν παραμυθητὴν καὶ τὸν ἐπίκουρον πάσης δυστυχίας. Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μητρόπολις πάντοτε θὰ ἔχη ἀνοικτὰς τὰς πόλεις αὐτῆς καὶ τοὺς πάντας θὰ δέχηται, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐδρίσκωμεν καὶ ἀνοικτὰς τὰς καρδίας ὑμῶν, ἵνα ἀντλώμεν τὴν συνδρομήν, τὴν βοήθειαν καὶ τὴν συναντίληψιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὰ πολυπλοκα καὶ πολυποικίλα προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἐκπληρώσωμεν τὸν κατὰ Χριστὸν προορισμὸν μας.

Ὁ ἱερός Κλῆρος ἔχει τεθῆ φορεὺς τῆς πίστεως καὶ φύλαξ ἀκοίμητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερῶν ἀπαραγράπτων τῆς Φυλῆς καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἔθνους μας. Δύναται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἐπισκόπου του νὰ διαδραματίσῃ σπουδαιότατον ρόλον. «Νουθετοῦντες καὶ διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ (Κολ. Α' 28) οἱ Κληρικοί, θὰ ἐπιτύχουν τὴν κατὰ Χριστὸν τελείωσιν τοῦ Ποιμνίου αὐτῶν. Οἱ ἱερεῖς πρέπει, κατὰ τὸν Ἐθναπόστολον, νὰ εἶναι νηφάλιοι καὶ σώφρονες, σώφρονες καὶ κόσμιοι, κόσμιοι καὶ φιλόξενοι, φιλόξενοι καὶ διδακτικοί, διδακτικοὶ καὶ ἀφιλάργυροι. Πρέπει νὰ εἶναι, κατὰ τὸν αὐτὸν ἐκ Ταρσοῦ Ἀπόστολον, ἀφιλάργυροι καὶ ἐπιεικεῖς (Α' Τιμ. 3,3), ἐπιεικεῖς καὶ συμπαθεῖς, συμπαθεῖς καὶ φιλόφρονες, φιλόφρονες καὶ φιλάδελφοι (Α' Πέτρ. 3,8) καὶ τέκνα ἀφωσιωμένα τῆς Πατρίδος. Πάντοτε πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται τοὺς λόγους τοῦ οὐρανοφότου Ἀποστόλου «οὐ γὰρ ἔχουσι ὄδε μένουσαν, πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. 13, 14) καὶ ὅτι «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδὲν εἰσενεγκόντες, οὐδὲ ἐξενεγκεῖν δυνάμεθα» κατὰ τὰ ῥήματα τοῦ χρυσορρήμονος διδασκάλου. Αἱ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρίδα ἐθνικαὶ ἐκδουλεύσεις τούτων πρέπει νὰ καταστοῦν ἀναριθμητοί, ὅστε ὁ θαυμασμὸς καὶ ὁ σεβασμὸς, τὸ γόητρον καὶ ἡ αἴγλη, ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ τὸ κῦρος νὰ πλαισιώσωσιν, ὡς πάλαι καὶ ἐσχάτως, με φωτιστέφανον τὴν μεγάλην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρίδα ἀποστολήν των. Ἐντολήν δίδομεν εἰς τούτους, ὅπως τὸν παλμὸν τοῦ Ἐδδαγγέλιου τὸν μεταδίδουν ἀνάμικτον με τὴν φλόγα τοῦ Πατριωτισμοῦ καὶ ἀπαιτοῦμεν ἀπὸ αὐτούς, ὅπως καταστοῦν οἱ ἀπτόητοι ὀπλίται τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Τὰ ἔργα τούτων θὰ εἶναι ἔργα δυνάμεως καὶ ζωῆς, ἔργα ἐδποιτίας καὶ ἐδεργείας, ἔργα ἀκμῆς καὶ ἀναδημιουργίας. Τὸ θάρρος, ἡ γενναίότης καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις ἐπιθυμοῦμεν νὰ γίνων δι'

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΙΘ'.

Ἐν τῇ Παραβολῇ τῶν δέκα Παρθένων γίνεται φανερόν, ὅτι, πλὴν τοῦ γάμου, ὑπάρχει καὶ ἀγαμία ἢ παρθενία. Ὡς εἴπομεν, ὁ γάμος ἐν τῇ καθαρᾷ αὐτοῦ ἐννοίᾳ, εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀνθρωπίνης μορφώσεως καὶ τὸ φυτώριον τῆς ἠθικότητος καὶ εὐσεβείας. Ὁ γάμος εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν ὑπαρξιν, τὴν κοινωνικὴν σημασίαν καὶ ἠθικοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου· εἶναι καθῆκον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡμῶς δὲν δύναται νὰ εἶναι καὶ καθῆκον παντὸς ἀνθρώπου¹.

Ὅτε οἱ μαθηταί, ἀκούσαντες παρὰ τοῦ Κυρίου τοὺς σκληροὺς διὰ τοὺς Ἰουδαίους λόγους περὶ διαλύσεως τοῦ γάμου, εἶπον αὐτῷ ὅτι ἐν τιαύτῃ περιπτώσει, «οὐ συμφέρει γαμήσαι», τότε ἀπήντησεν αὐτοῖς «Οὐ πάντες χωροῦσι τὴν λόγον, ἀλλ' οἷς δέδοται». Ἐπικυροῦ δὴλ. τοὺς λόγους τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ πάντες δὲν δύναται νὰ μὴ ἔλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸ χάρισμα τῆς ἐγκρατείας καὶ παρθενίας. Ἐπιφέρει δὲ τὰ ἐξῆς. «Εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι, οἵτινες, ἐκ κοιλίας μητρὸς, ἐγεννήθησαν οὕτω, καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνοχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι

αὐτοὺς ἀσνήθη καὶ ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγιοσύνη τούτων νὰ εἶναι ἀπέραντος.

Αὐτὰ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀποτελοῦν τὸν ἔσω καὶ τὸν ἔξω ἀνθρώπον ἱερέα. Ἐπιθυμοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς τοὺς καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει ὑπηρετοῦντα πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα, ὅπως ἐπισχύσουν ἡμᾶς, ἵνα ἡ θεόσωτος ἡμῶν Ἐπαρχία ἀποτελέσῃ τὸ ὑποδειγματικὸν πνευματικὸν ἐργαστήριον τῆς ἱεραῆς καὶ πατρῆας παιδείας καὶ ἡ σπουδάζουσα νεολαία ναματίζεται εἰς τὰ θεῖα καὶ πάτρια, διότι αὐτὴ ἀποτελεῖ τὰς χρυσὰς ἐλπίδας τῆς πίστεως, τῆς Πατρὸς καὶ τοῦ μέλλοντος, ἀριστεύουσα πάντοτε ὡς προστάτις καὶ παραστάτις τῆς προόδου καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοινωνίας τῆς θεοσώστου ἡμῶν Ἐπαρχίας καὶ γενικῶς τῆς πολυπλάγκτου καὶ δεδοξαμένης ἡμῶν Πατρίδος.

Ἐνταῦθα προτιθέμενοι νὰ κλείσωμεν τὸν λόγον ἡμῶν, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι τὸ ἔργον μας εἶναι πολυσχιδὲς καὶ πολυδαίδαλον. Θὰ παλαίωμεν πάντες, θὰ μοχθήσωμεν πάντες, θὰ ἀγωνισθῶμεν πάντες, ἀλλὰ καὶ θὰ δρᾶσωμεν πάντες καὶ ἐν τέλει πιστεύομεν ὅτι θὰ μεγαλοεργήσωμεν εἰς τὸν ἱστορικὸν καὶ ἠρωϊκὸν τοῦτον τόπον. Δι' ὃ ἐκ βαθέων θερμῆν ἰκεσίαν καὶ δέησιν ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν Μέγαν Ἀρχιποίμενα, τὸν κραταῖον προστάτην τοῦ δικαίου, τὸν ἀμείλικτον τῆς ἀδικίας τιμωρὸν καὶ τὸν δαυιλῆ τῆς ἀρετῆς βραβευτήν, ὅπως κληθήσῃ ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν καὶ ἐνισχύσῃ εἰς τὴν ἀπόσκοπτον ἐφαρμογὴν τῶν πνευματικῶν καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν ἐπιδιώξεων καὶ ἀναδειχθῶμεν πάντες ἄξιοι, ἀκάματοι ἐργάται τοῦ καρποφόρου ἀμπελώνου τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σὺν τῷ Παναγίῳ Ἀδελφῷ Πνεύματι, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

οἵτινες εὐνοχίσαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖται» (Ματθ. ΙΘ', 9-12). Κατὰ τοὺς λόγους ἄρα τοῦ Κυρίου, ὑπάρχουν ἀνθρώποι, οἵτινες, λαβόντες τὸ χάρισμα τῆς ἐγκρατείας παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἐλευθέρως ἀφίστανται τοῦ γάμου, διὰ νὰ ὑπηρετήσουν τῷ Θεῷ καὶ τῷ πλησίον, διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Οὗτοι, ἀφοσιούμενοι εἰς τὸν Θεόν, ἀπερίσπαστοι ἀπὸ τῶν μεριμνῶν τοῦ γάμου καὶ τοῦ κόσμου, ἐργάζονται, μὲ ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν, διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι ἐπαίνων· εἶναι ἥρωες τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως· εἶναι ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι χριστιανοὶ καὶ τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Τοῦτ' αὐτὸ διδάσκουν καὶ οἱ Ἀπόστολοι Ἰωάννης καὶ Παῦλος. Ἐν τῇ Ἀποκαλύψει (ΙΔ', 1-5) ὁ Ἰωάννης ὁμιλεῖ περὶ τῶν 140.000 πιστῶν, τῶν φερόντων ἐν τῷ μετώπῳ αὐτῶν τὸ ὄνομα τοῦ ἀρνίου καὶ ἐκλεχθέντων διὰ τὴν ἀγιότητα αὐτῶν. Ἡγοράσθησαν, λέγει, ἀπαρχὴ τῷ ἀρνίῳ οὐ μόνον διότι οὐχ εὐρέθη ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ψεῦδος καὶ εἶναι ἄμωμοι, ἀλλὰ καὶ διότι μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύθησαν, παρθένοι γὰρ εἰσιν. Οὗτοι ὡς ἰδιαίτερον μισθὸν ἔλαβον νὰ συγκαταριθμηθῶν τοῖς δικαίοις καὶ ν' ἀποτελοῦν τὴν διαρκῆ τοῦ Κυρίου ἀκολουθίαν, διότι αὐτοὶ μόνον ἐξωμοιώθησαν αὐτῷ ἐν τῇ τηρήσει τῆς παρθενίας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θέτει ὡς ἀρχὴν γενικὴν τὸ καλὸν τῷ ἀνθρώπῳ γυναικὶ μὴ ἄπτεσθαι (Α' Κορινθ. 7, 1), ἀπέχεσθαι δηλ. τὸν γάμον, ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν περιορίζει τὸ γεγονός, ὅτι ἕκαστος ἔχει ἴδιον χάρισμα ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν οὕτως, ὃς δὲ οὕτως. Ἄλλος δηλ. ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὸ χάρισμα τῆς παρθενίας καὶ νὰ παραδώσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Θεοῦ, ἄλλος δὲ ἔλαβε τὸ χάρισμα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Λέγει δέ, κρεῖσσόν ἐστι γαμήσαι ἢ πυροῦσθαι. Δὲν ἀμαρτάνει ἄρα ὁ ἐρχόμενος εἰς γάμου κοινωνίαν, ἀλλὰ κρεῖσσον ἡμῶς πράττει ὁ ἀπέχων αὐτοῦ, χάριν τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου. Ἐκ τούτων δηλοῦται ὅτι ὁ ἔχων τὸ χάρισμα τῆς παρθενίας καὶ διατηρῶν αὐτό, ἀφοσιούμενος εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Θεοῦ πράττει ἔργον ὑψηλότερον. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ κατὰ Θεὸν

1. Ὁ γάμος συντελεῖ καὶ εἰς τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀσωτείας καὶ πλήρωσιν τῆς γενετησίου ὁρμῆς νομίμως καὶ ἀγνῶς καὶ παιδοποιῶν. Ὑπάρχουν ἀνθρώποι, οἵτινες ἤμιστα δύναται νὰ ὑποτάξουν τὴν σάρκα ὑπὸ τὸ πνεῦμα. Εἰς αὐτοὺς ἐπιβάλλεται ὁ γάμος καὶ δὴ εἰς μικρὰν ἡλικίαν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πορνείας, ἥτις φέρει τὸν σωματικὸν καὶ ψυχικὸν θάνατον. Οὕτω αἴρεται ἡ φυσικὴ ὁρμὴ διὰ τοῦ γάμου καὶ εὐρίσκει τὴν ἱκανοποίησιν αὐτῆς διὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς συμβιώσεως, ὑποβαλλομένη ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἠθικῆς.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔχετω διὰ τὰς πορνείας. Ἐκαστος δηλ. μὴ δυνάμενος νὰ ἐγκρατεῖται ἔχει τὴν γυναικᾶ του πρὸς νόμιμον πλήρωσιν τῆς γενετησίου ὁρμῆς.

Δυστυχῶς πολλοὶ πολλαχοῦ δὲν ἐρχονται εἰς γάμον ἐν Κυρίῳ. Καὶ ρίπτονται εἰς ἀσωτείας, αἵτινες καταστρέφουν καὶ τὴν σωματικὴν ὑγείαν των ἢ συζῶν παρὰ νόμῳ, ἀποφεύγοντες τὴν παιδοποιῶν. Ἡ τοιαύτη παράνομος σύζευξις βλάπτει ἠθικῶς καὶ ἐθνικῶς καὶ κατὰ πάντα λόγον τοὺς οἴκους.

παρθενία είναι διδασκαλία τῆς θεοπνεύστου 'Αγίας Γραφῆς, καθὼς δὲ οἱ Διαμαρτυρόμενοι δὲν ἀποδέχονται αὐτήν, τὸναντίον δὲ κατακρίνουν καὶ καταδικάζουν.

Τὴν διδασκαλίαν ταύτην τῆς 'Αγίας Γραφῆς ἀνεπτυξαν καὶ διετύπωσαν καθαρῶς καὶ σαφῶς οἱ πρῶτοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς 'Αγίας 'Εκκλησίας. Οὕτως ὁ 'Ολύμπου Μεθόδιος λέγει «οὐκ ἀναιρεῖται, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συσταθεὶς γάμος», ἀλλ' εἶναι «ἡ παρθενία ὑψηλότερα αὐτοῦ» (Λόγ. Α' καὶ Β'). Οὕτω καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι διδάσκαλοι καὶ πατέρες, Κλήμης 'Αλεξανδρεὺς, καὶ 'Ωριγένης, καὶ Χρυσόστομος καὶ Βασίλειος. 'Ο δὲ Μ. 'Αθανάσιος ᾧδὲ πως ὁμιλεῖ περὶ τούτου. «Δύο οὐσῶν, λέγει, ἐν τῷ βίῳ ὁδῶν, μία μὲν μετριωτέρα καὶ βιωτικῆς, τοῦ γάμου, λέγω, τῆς δὲ ἑτέρας ἀγγελικῆς καὶ ἀνυπερβλήτου, τῆς παρθενίας, εἰ μὲν τὴν κοσμικὴν, τούτέστι τοῦ γάμου ἔλοιτο, μέμψιν μὲν οὐκ ἔχει, τσαῦτα δὲ χαρίσματα οὐ λήφεται, λήφεται γάρ, ἐπεὶ περ φέρει καὶ αὐτὸν καρπὸν τριάκοντα· εἰ δὲ τις τῆς ἀγνῆς καὶ ὑπερκόσμιον ἀσκοῖτο, εἰ καὶ τραχεῖα παρὰ τὴν πρῶτην καὶ δυσκατόρθωτος ἡ ὁδός, ὅμως ἔχει χαρίσματα θαυμασιώτερα· τὸν γὰρ τέλειον καρπὸν τὴν ἑκατοντάδα ἐβλάστησε» ('Επιστ. Α' πρὸς 'Αμμούν).

Μὴ νομίση τις ὅτι ἡ κατὰ Θεὸν ἀγαμία εἶναι εὐκόλος. Πρὸς διατήρησιν αὐτῆς ἀπαιτεῖται μὲν νὰ ἔχη, ὡς εἴπομεν, τὸ χάρισμα ἄνωθεν, πλὴν πρέπει καὶ ὁ ἀγαμος νὰ προσέχη ἑαυτῷ, ν' ἀσκήσῃ κυρίως τὴν θερμὴν προσευχὴν καὶ νηστείαν καὶ διηγετικὴν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Διαβόλου, τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου καὶ δὴ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς διαφθορᾶς καὶ θρησκευτικῆς ψυχρότητος. Οὕτως ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς δέον νὰ δεχθῆ ἑλευθέρως τὸν ζυγὸν τῆς παρθενίας, μετὰ μακρὰν αὐτοδοκιμασίαν, ὡς ἀναπτύσσει καὶ ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος. «Μὴ ἀδοκιμάστως τοῦτο ποιεῖτω, μηδὲ ὑπογραφέτω ἑαυτῷ ἀνεκτικότητα βίου καὶ σωτηρίαν ἄμαχον· ἀλλὰ μᾶλλον προγυμναζέσθω ἑαυτὸν πρὸς εὐδοκίμῃσιν ὑπομονῆς θλίψεων σωματικῶν τε καὶ πνευματικῶν». (Λόγ. 'Ασκητ. καὶ Παραιν. περὶ ὑποταγῆς βίου καὶ τελειώσεως πνευματ.). Διότι τὸ χάρισμα τῆς παρθενίας «δίδεται τοῖς κρείττοσιν ἀκρασίας, τοῖς τὴν ἄνωθεν συμμαχίαν καὶ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας φυλάττουσιν τὸ κειμήλιον καὶ μὴ ἑαυτοὺς τῷ θηρίῳ διὰ ραθυμίας καὶ τρυφῆς προειμένους» ('Ἰσιδ. Πηλοῦς. Βιβλ. Ι. 'Επιστ. 165. 'Ἰέρακι πρεσβύτερον).

'Η ἀληθὴς ἀληθῶς παρθενία δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τοῦ γάμου, ἀλλ' ὅπως ὁ βίος, καὶ ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἦθος παρθενεύειν ὀφείλει, διὰ παντὸς ἐπιτηδεύματος τοῦ ἀγάμου τὴν ἀφθορίαν ἐπιδεικνύμενος. "Ἐστὶ γὰρ καὶ λόγῳ πορνεῦσαι καὶ ὀφθαλμῷ μοιχεῦσαι καὶ δι' ἀκοῆς μολυνθῆναι καὶ τῇ καρδίᾳ μίαισμα δέξασθαι καὶ τῇ περὶ τὴν βρώσιν καὶ πόσιν ἀμετρία ἐκπεσεῖν τῶν ὄρων τῆς σωφροσύνης» (Βασιλ. Λόγ. 'Ασκητ.). 'Οποῖος ἀληθῶς ἀγὼν ἀπαιτεῖται πρὸς φυλάκην τῆς ἀληθοῦς παρθενίας.

Καὶ ὁ ἀληθῶς παρθενὸς ἀγωνίζεται ἀποβλέπων εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως¹. 'Ο φιλόπτωχος καὶ μάταιος, ἕμια ἀναφανείς, θάπτεται καὶ τὸ μνημόσυον αὐτοῦ ἐξαφανίζεται. «'Ἐν ματαιό-

τητι ἤλθε καὶ ἐν σκότει πορεύεται» ('Εκκλ. ζ'. 4). 'Ο φιλόθεος τὸναντίον ἀνθεὶ καὶ αὐξάνει πάντοτε καὶ προβαίνειν κατὰ τὸν 'Ἰσαὰκ γίνεται καὶ ἐν πάσῃ γενεᾷ διαλάμπει δίκην φωστῆρος. «Λάμψει, ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος καὶ ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας» (Δανιήλ. ΙΒ' 13). Ναὶ· μόνῃ ἡ ἀρετὴ παραμένει, ἐξ ἧς ἀναθάλλει πᾶν ἄνθος κοσμιότητος καὶ ἀναπηγάξει πᾶσα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀγλαία. Ταύτης τὸ κάλλος ἀδιαλείπτως χλοάζει καὶ ἐαρίζει καὶ οὐδὲν ἰσχύει νὰ καταμαράνη, οὔτε ἀιχμαλωσία, οὔτε δουλεία, οὔτε νόσος, οὔτε αὐτό, τὸ πάντων τυραννικώτατον, ὁ θάνατος.

Οἱ ἀληθῶς παρθένοι, νυκτὸς καὶ ἡμέρας μελετῶντες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις ὑπερητοῦντες τῷ Θεῷ καὶ ἐργαζόμενοι τὸ ἀγαθόν, ἀποβαίνουν τὰ πνευματικὰ καὶ εὐδὴ ἀνθη τῆς 'Εκκλησίας, τὰ ὅποια πληρώνουν εὐδοκίας πνευματικῆς αὐτήν. Καὶ ἄλλοτε μὲν, ὡς ἄλλοι τινὲς ὑψιπέται ἀετοί, ἀνυψοῦνται μετέωροι εἰς τὴν πνευματικὴν θεωρίαν τῶν πνευματικῶν νοημάτων τῆς θεοπνεύστου Γραφῆς, ἄλλοτε δὲ πάλιν, ὡς φίλεργοι μέλισσαι, διέρχονται τῶν πρακτικῶν ἀρετῶν τοὺς λειμώνας, εὐρίσκοντες τὴν ἐμπρακτον τοῦ θεοῦ νόμου μελέτην, γλυκυτέραν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τῷ λάρυγγι αὐτῶν. Οὕτω τὴν πράξιν μετὰ τῆς θεωρίας ἀδιαλείπτως ἔχουν καὶ ἀσκοῦν. Διὰ τοῦτο ἀγαποῦν καὶ ἐπιποθοῦν τὸν Χριστὸν λέγοντες «Τίς δώσει μοι πτέρυγας, ὡς περιστερᾶς, καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω», διότι ἀληθῆς κατάπαυσις καὶ ἀνάπαυσις εἶναι ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Νυμφίου τῆς 'Εκκλησίας, πρὸς ὃν καταντοῦν ὅσοι τὴν πράξιν καὶ θεωρίαν, ὡς πτέρυγας φέροντες περιστερᾶς, ἀνίστανται καθαρὸι καὶ ἀσπιλοὶ ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου τούτου ἀθλιότητος.

ἘΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΙΟΣ(†)

1. Ἐντεῦθεν κατακρίνεται σφοδρῶς ἡ ἀπόφασις πολλῶν, οἵτινες γίνονται Μοναχοὶ ἄνευ δοκιμασίας καὶ δὴ εἰς μικρὰν ἡλικίαν, ὡς συμβαίνει εἰς τινὰς Μονᾶς. 'Ο ἀγαμος ὑπὸ τοῦ 22 ἔτους τῆς ἡλικίας του πρέπει νὰ δοκιμάσῃ ἑαυτὸν καὶ τότε αὐτοπροαιρέτως νὰ λαμβάνῃ τὸ Μοναχικὸν τριβώνιον, μὴ ἀποβλάπων εἰς δόξαν κοσμικὴν ἢ ἄνετον βίον. Οἱ Μοναχοὶ, ἄνευ δοκιμασίας καὶ ἐλευθέρως, κατόπιν ρίπτονται εἰς ἀμαρτίας, σκανδαλίζοντες τοὺς χριστιανούς, τιμωρούμενοι ὑπὸ τῆς θείας Δικαιοσύνης.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1959

(Συνταχθέν ὑπὸ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς)

Περιέχει: Πλὴν τῆς συνήθους ἡμερολογιακῆς ὕλης, τὴν τυπικὴν διάταξιν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ ἀκριβῆ ἐκθεσιν τῆς διοργανώσεως καὶ τῆς δραστηριότητος τῶν τε Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἐιδικώτερον δὲ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Σελίδες 320+α'-ις)

Τιμᾶται δρχ. 20.

Εἰς ὁμαδικὰς παραγγελίας παρέχεται ἔκπτωσης 10%

ΕΠΙ ΤΗ, ΜΝΗΜΗ, ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΘΕΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΝ ΤΗ, ΟΚΤΩΗΧΩ, ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Ὁ τῶν αἰώνων ποιητὴς καὶ τῆς ἡμετέρας φύσεως Δημιουργὸς (7A, 6A), ὁ τῶν πάντων αἴτιος Υἱὸς καὶ Λόγος (8A), ὁ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξολογούμενος, ἐν ὑψίστοις ὑπὸ τῶν Σεραφίμ (4B), τὴν ἰδίαν εἰκόνα οἰκτεῖρας (7A), καὶ τὸν πρωτόπλαστον ἀναπλάσαι βουλούμενος (4B) καὶ τὴν ὄψασαν ἅμα φύσιν λυτρούμενος ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ ὄφρου (4A) καθίστην ἑαυτὸν εἰς κένωσιν τὴν ἀνεξιχνίαστον (7A).

Ὁ ὢν ἐν τοῖς αὐλοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς (7A) ἐν μήτρᾳ τῆς ἀγνῆς τοῦ αἰδίου φωτὸς Νεφέλης (1A) ἀφράστως κατασκηνοῖ (7A 4B), ὡς ὑετὸς καταβάς ἐπὶ πόκου (1A) καὶ σὰρξ ἀτρέπτως γίνεται ἐκτῆς Ἀπειρογάμου (7A). Ὁ Ἄναρχος ἄρχεται, ὁ Λόγος παχύνεται (6B) ἀνελλιπῶς τὸν Ἀδὰμ ἐνδυσάμενος (5A) μείνας μὲν, ὅπερ ὑπῆρχε φύσει, Θεὸς (7A) ἄνθρωπος γίνεται, ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπεργάσῃται (6B), οὐ τραπεῖς τὴν Φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰκονομίαν, ἀλλὰ τῇ ἐκ τῆς Παρθένου ληφθεῖση λογικῶς ἐμψυχωμένη σαρκὶ καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαβούσῃ ἐνωθεῖς καθ' ὑπόστασιν (6A).

Προέρχεται γὰρ εἰς ἐκ δύο τῶν ἐναντίων, ἐν δυσὶ τελείαις ταῖς Φύσεσιν ἀδιαιρέτως γνωριζόμενος, θεληματικῶς τε καὶ ἐνεργητικῶς καθ' ἑκατέραν οὐσίαν, ὁ αὐτὸς τὸ ἀληθὲς πιστούμενος τῆς σωτηρίου Οἰκονομίας, Χριστὸς (6B), ἄνω ὄλως Θεὸς μετὰ Ἀγγέλων,

1. Ὁ ἐν Ὅσιοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἠκμασε κατὰ τὸ μεταξὺ τοῦ β' ἡμίσεος τῆς Ζ' καὶ τοῦ α' τῆς Η' ἑκατονταετηρίδος, ἐν τῇ Ἱεροσολυμιτικῇ Ἐκκλησίᾳ. Μὴ δεχθεὶς παρὰ μόνον τὸ τοῦ Πρεσβυτέρου ἀξίωμα ἀνεδείχθη εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ κλασσικὸς Αὐτῆς Δογματικὸς, ἀντιπαραβαλλόμενος πρὸς τὸν Μέγαν Ἀριστοτέλη, ὡς πρὸς τὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν καὶ συστηματικὴν μέθοδον. Πλὴν τῶν Δογματικοπολεμικῶν, Ἐξηγητικῶν καὶ τῶν Ἠθικοασκητικῶν αὐτοῦ ἔργων, δι' ὧν ἐκόσμησε τὴν Χριστιανικὴν Θεολογίαν, διεργύθησε καὶ τὴν μουσικὴν ὑμνογραφίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπλούτισεν αὐτὴν διὰ τῶν ἑσπεσιῶν Τροπαρίων καὶ Κανόνων αὐτοῦ, συνεπλήρωσε δὲ καὶ τὴν «Ὀκτώηχον», τὸ μέγα τοῦτο ὑμολογικὸν τῆς καθημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς λατρείας βιβλίον, τὸ ἐπιγραφόμενον «Παρακλητικὴ ἢ Ὀκτώηχος ἡ μεγάλη» (Ἰδὲ I. N. Καμίρη: Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐν Γ'. τόμῳ τῆς Ὁρθοκ. καὶ Χριστιαν. Ἐγκυκλοπαιδείας σ. 1359-1434). Ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου ἐκάστου ἐκ τῶν ὀκτῶ ἡχῶν τοῦ βιβλίου τούτου καὶ πρὸ τοῦ τμήματος τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ, ὑπάρχει ὁ ἐπιγραφόμενος «Μικρὸς Ἐσπερινός». Πάντα σχεδὸν τῶν Μικρῶν τούτων Ἐσπερινῶν τὰ τροπάρια καὶ ἰδίως τὰ Δοξαστικά τῶν τε στιχηρῶν καὶ τῶν Ἀποστίχων, ἅτινα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν «Δογματικόν» φέρουσιν, ἀποδίδονται εἰς τὸν χροσορρόαν τῆς Δαμασκῆ Ἰωάννην.

Ἐξ αὐτοφῶν φράσεων τούτων συναρμόσαντες παρουσιάζομεν ἀνωτέρω τῆς περὶ τὸ μυστήριον τῆς κοσμοσωτηρίου θείας οἰκονομίας, λεπτῆς Θεολογίας τοῦ Ὁσίου Πατρὸς τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τοῦ πλάτους.

Παραπέμπομεν δὲ εἰς τὸ κείμενον τῶν νεωτέρων ἐκδόσεων τῆς ἐν χρῆσει ἐν ἀπάσαις ταῖς ἑλληνικαῖς ἐκκλησιαστικαῖς «Παρακλητικῆς, διὰ τῶν (1A-8A), τῶν μὲν ἀπολύτως ἀναφερομένων, κατὰ σειρᾶν, εἰς τοὺς ὀκτῶ ἡχους, τοῦ Α' εἰς τὸ πρῶτον Δοξαστικόν καὶ τὰ τροπάρια τῶν ἀποστίχων, τοῦ δὲ Β' εἰς τὸ τελευταῖον Δοξαστικόν (τῶν ἀποστίχων).

καὶ κάτω ὄλως μετὰ ἀνθρώπων (8B), φωτίζων πάντα τὸν κόσμον Θεότητι, τὴν πλάνην καταργῶν, καὶ ἐν ἑαυτῷ θεώσας εἰς Οὐρανοὺς ἀνάγων τὸ ἀνθρώπινον (4B).

Ἦ τοῦ μεγίστου Μυστηρίου! Βλέπων τὰ θαύματα ἀνακηρύττω τὴν θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ φύσεως μὲν πύλος ἦνοιξεν, ὡς φιλόανθρωπος, παρθενίας δὲ κλειθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς θεός. Ἄλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προήλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν. Οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη. Ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθεν κατὰ τὸν προφήτην τὸν λέγοντα: Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰμὴ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ (2A).

Φρικτὸν καὶ ἄρρητον ὄντως τὸ ἐπὶ τῇ Ἀμιάντῳ πεπραγμένον μυστήριον (8A)! Παρθένος τεκοῦσα, καὶ τὸ τεχθὲν Θεὸς πρὸ αἰώνων! Προφανῆς ὁ τόκος καὶ τὸ τελούμενον ὑπὲρ φύσιν (3A). Ἦ ξένων πραγμάτων καὶ παραδόξων! (5A) Ἦ μυστηρίου φρικτῶδους, ὃ καὶ νοούμενον ἄφραστον μένει, καὶ θεωρούμενον, οὐ καταλαμβάνεται (3A).

Μακαρία σὺ εἶ, ἄχραντε Κόρη, Ἀδὰμ τοῦ γηγενοῦς Οὐγατῆ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου φανεῖσα Μήτηρ (3A). Ὅρκω ὡς ὑπέσχετο τῷ σῶϊ Προπάτορι πάλαι, θεὸς ὑπερχρόνιος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τετελείωκε...

Καὶ γὰρ ὄντως ἐξανέτειλεν ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δραστικὸς συνέχων τὰ πέρατα (6A). Αἱ περὶ σοῦ προφητεῖαι ἐπληρώθησαν (5B), ἡ καλλονὴ Ἰακώβ, ἦν ἐξελέξατο Θεός, ἦν ἠγάπησε (5A). Ὁ μὲν γὰρ προφητῶν.-Βάτον πτοεῖδὲ σε-πυρὶ φλεγόμενην, ὅτι ἐν σοὶ ὤκησε τὸ πῦρ τῆς θεότητος καὶ ἀφλεκτος ἔμεινας! Ἄλλο Ὅρος ἅγιον, ἐξ οὗ ἐτμήθη λίθος ὁ ἀκρογωνιαίος ἄνευ χειρὸς ἀνθρώπου καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα τοῦ νοητοῦ Ναβουχοδονόσορ (5B). Νοὸς δὲ καθαρότητι ὁ Ἡσαίας, Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, ποιητὴν τῆς Κτίσεως τεξομένην σε (6A) καὶ φλογόφορον λαβίδα κατεῖδε σε (5A).— Ἡμεῖς δὲ σε—τὴν πρόξενον τῶν τοσοῦτων ἀγαθῶν ἀσιγήτοις ἐν ὧδαῖς (4B), Θεομακάριστε, μακαρίζομεν—ὡς—τὸ ἀμόλυτον τῆς παρθενίας κειμήλιον, τὸν λογικὸν τοῦ δευτέρου Ἀδὰμ Παράδεισον (1A) τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας τὸ χωνευτήριον, τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων τὸ ἐργαστήριον (6B) τοῦ σωτηρίου συναλλάγματος τὴν πανήγυριν, τὴν παστάδα, ἐν ἣ ὁ Λόγος τὴν σάρκα ἐνυμφεύσατο ἄρμα τοῦ Λόγου-Νεφέλην, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν Ἡλιος (5A) ἄρᾳ τὴν λύσιν τὴν παντευλόγητον γαστέρα θεοχώρητον (5A), τὴν τὸ ἀνύστακτον ὄμμα βαστάσασαν (8B). Σὺ γὰρ μόνη γέγονας ἐν γυναιξὶ καὶ μήτηρ καὶ Παρθένος καὶ σὺ μόνη, Πάναγνε, ἐγαλόυχσας Υἱὸν Ζωοδότην (8B).

Αὐτὸν ὡς Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα τοῦ γένους ἡμῶν, Θεομήτορα αἰτησαι, καταπέμψαι ἡμῖν τῶν οἰκτιρισμῶν Αὐτοῦ τὸ μέγα ἔλεος. (8.A.)

Ἄρχιμ. Εὐθύμιος Ἐλευθεριάδης πτ.Θ.Φ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ευόλιονος άπαρχή.

Αί εργασίαι τής υπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου συγκληθείσης ΙΓ' Συνόδου τής Σεπτῆς Ἱεραρχίας τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος ἔληξαν ἱκανοποιητικώτατα καί κατά τρόπον λίαν τελεσφόρον. Ὅλος ἀθορύβως ἐγένετο σημαντικώτατη καί τεραστία προσπάθεια. Ἀρκεῖ νά ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς δέκα ἐννέα ἀνέρχεται ὁ ἀριθμός τῶν συνεδριῶν τής Ὀλομελείας τής Ἱεραρχίας καί εἰς 36 ὁ ἀριθμός τῶν συνεδριῶν τῶν ἐπὶ μέρους Συνδικῶν Ἐπιτροπῶν, αἵτινες δι' ἐντατικῆς ἐργασίας προπαρεσκευάζον τὰς εἰσηγήσεις καί τὰ ὑπὸ τής Ὀλομελείας τής Ἱεραρχίας συζητηθέντα σχέδια τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀποκρυσταλλωθέντων πορισμάτων.

Ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν, ἐπὶ 20 καί πλέον ἔτη, ὡς μὴ ὠφελον, δέν εἶχε συνέλθει ἡ Σύνοδος τής Σεπτῆς Ἱεραρχίας. Καί τὰ ἀπαιτοῦντα λύσιν ἐκκλησιαστικά προβλήματα εἶχον συσσωρευθῆ. Καί φυσικῶ τῷ λόγῳ δέν ἦτο δυνατόν διὰ μιᾶς νά λυθοῦν ἅπαντα τὰ ἐπὶ δεκαετηρίδας λιμνάζοντα ἢ ἐν ἐκκρεμότητι εὐρισκόμενα προβλήματα.

Ἀλλά τὸ ὅτι ἤδη ταῦτα ἐκ τής ἀφανείας ἤλθον ἐπὶ τάπητος ἢ προωθήθησαν σημαντικῶς πρὸς τὴν εὐτυχῆ λύσιν τῶν ἢ ἐλύθησαν ἤδη ἱκανοποιητικῶς, εἶναι σημαντικώτατον κέρδος καί μεγάλη πρόοδος. Ἀσφαλῶς δέ θά λυθοῦν δλοκληρωτικῶς εἰς τὰς ἐπομένας συνόδους τής Σεπτῆς Ἱεραρχίας.

Ἐπειτα δέον νά ἐξαρθῆ ἰδιαιτέρως τὸ γεγονός, ὅτι ἅπασαι αἱ συζητήσεις διεξήχθησαν ἐν Πνεύματι ἀμοιβαίας ἀγάπης καί κατανοήσεως καί μὲ ἀνωτερότητα, ἀρμόζουσας εἰς τοὺς πνευματικούς ἡγέτας τής Ἐκκλησίας καί τοῦ ἔθνους μας. Ἀξιοπαρατήρητον δέ ὡσαύτως ὑπῆρξε τὸ ὅτι ἅπαντες οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι μας ἐξεδήλωσαν τὴν σταθερὰν ἐμμονὴν καί προσήλωσιν τῶν εἰς τὰς παραδόσεις τής Ἐλληνορθόδοξου Ἐκκλησίας μας. Εἰς τοῦτο δέ οὐδόλως ὑστέρησαν οἱ νεώτεροι ἐξ αὐτῶν, διακριθέντες μάλιστα οὐ μόνον διὰ τὴν εὐρύτητα τῶν πνευματικῶν ὀριζόντων καί τὴν πεφωτισμένην ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων, ἀλλὰ καί διὰ τὸ γνήσιον Ὁρθόδοξον φρόνημα καί τὸν θερμορργὸν ζῆλόν των.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ΙΓ' Σύνοδος τής Σεπτῆς Ἱεραρχίας ὑπῆρξε μία εὐόλιονος ἀπαρχή, προοικονίζουσα, ὅτι νέαι ἡμέραι μεγαλείου ἀνατέλλουν διὰ τὴν Ἐλληνικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ νέος Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

Ἡ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τής μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καί πάσης Ἀνατολῆς ἀνοδος τοῦ Μητροπολίτου Τριπόλεως κ. Θεοδοσίου ἐπλήρωσε χαρὰς πᾶσαν Ὁρθόδοξον ψυχὴν. Εἶναι τῶσαυτη ἡ σημασία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας καί τόσον πολλοὶ οἱ δεσμοί, ὅτινες συνδέουν αὐτὸ μετὰ τής καθ' ὄλον Ἱστορίας τής Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὥστε ἡ διακωβέρνησις αὐτοῦ ὑπὸ προσωπικότητος, οἷα εἶναι ἡ τοῦ νέου Πατριάρχου, νά εἶναι χαρακτηριστικὸν γεγονός. Καθ' ὅσον εἶναι βέβαιον, ὅτι διὰ τής

ἐκλογῆς αὐτοῦ γεννῶνται σοβαρώταται ἐλπίδες, ὅτι νέαι ἡμέραι δόξης καί μεγαλείου ἀνατέλλουν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τής Ἀντιοχείας.

Ἡ μέχρι τοῦδε πλουσία θρησκευτικῆ καί διοικητικῆ ἐρασίας τής Α.Θ. Μακαριότητος, τοῦ νέου Πατριάρχου, ἡ συγγραφικῆ ἐρασίας καί γλωσσομάθεια αὐτοῦ, ἡ θερμὴ ἀφοσίωσις καί προσήλωσις αὐτοῦ εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πνεῦμα, οἱ ὄρθοδοξοι δεσμοὶ αὐτοῦ μετὰ τής Ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καί μετὰ πασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἶναι ὀρίστη ἐγγύησις, ὅτι ὁ Νέος Προκαθήμενος τής Ἐκκλησίας τής Ἀντιοχείας θά συντελέσῃ τὰ μέγιστα οὐ μόνον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καί ἄρθωσιν τής ἀποστολικῆς ταύτης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί εἰς τὴν καθ' ὄλον σύσφιγξιν τῶν σχέσεων μεταξὺ πασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί εἰς τὴν καθ' ὄλον προβολὴν τής Ὁρθοδοξίας.

Ἡ «Ἐκκλησία» εἶχεται ὀλοπόχως, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς φυλάττῃ αὐτὸν εἰς ἔτη πολλὰ ἐπ' ἀγαθῷ τής ἀγίας ἡμῶν Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἐκκλησία καὶ Θεολογία.

Ἡ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, προστάτου Ἁγίου τοῦ «Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου» τής Ἀποστολικῆς Διακονίας, συνεστίας τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου καί τῶν μελῶν τής Σεπτῆς Ἱεραρχίας τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος μετὰ τῶν Καθηγητῶν τής Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί τῶν τροφίμων τοῦ Οἰκοτροφείου τούτου δέν εἶναι μόνον ἐν λίαν εὐχάριστον γεγονός, ἀλλὰ περικλείει καί ἓνα ὀραϊστάτον συμβολισμόν.

Ἡ ὑπὸ τὴν στέγην τής Ἀποστολικῆς Διακονίας τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος συνάντησις τής ποιμανώσεως Ἐκκλησίας μετὰ τῶν Καθηγητῶν καί φοιτητῶν τής Θεολογίας ἀποτελεῖ ἄριστον σύμβολον τής στενωπότητος συνεργασίας, ἥτις—ὡς ἐτονίσθη ἐν τῇ εἰς ἄλλην στήλῃ δημοσιευομένη προσφωνήσει τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ καί Κοσμητοροῦ τής Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Π. Μπρατσιώτου— ὑφίσταται μεταξὺ τής Ὁρθόδοξου Ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καί τής Ὁρθόδοξου Θεολογικῆς ἐπιστήμης. Ἡ Θεολογία οὐ μόνον ἀνεπτύχθη ὑπὸ τὴν ζωογόνον πνοὴν τῶν μεγάλων πατέρων τής Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί πάντοτε—διὰ τῶν αἰῶνων—συνεργάζεται μετ' αὐτῆς καί προάγει τὸ ἔργον ταύτης. Ἡ συνέχισις δέ τής μεταξὺ αὐτῶν γονίμου καί καρποφόρου συνεργασίας θά συντελέσῃ, ὥστε ἡ μὲν Ἐκκλησία νά ἀντιμετωπίξῃ νικηφόρως τοὺς ἐκ τής ἀμαθείας κινδύνους, ἡ δέ Θεολογία νά μὴ ἐκτρέπηται τοῦ ὕψηλοῦ προορισμοῦ αὐτῆς, ἀλλὰ νά ἐργάζεται πρὸς κατοχύρωσιν τής χριστιανικῆς ἀληθείας καί πρὸς δόξαν τής μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἀνάγκη πνευματικοῦ παλμοῦ

Ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ Γεν. Διευθυντῆς τής Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητῆς κ. Φωτράκης κατὰ τὴν ἐν τῇ προηγουμένη παρατηρήσει μνημονευθεῖσαν συνεστίασιν τῶν μελῶν τής Σεπτῆς Ἱεραρ-

χίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν τροφίμων τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, μᾶς ἀποκαλύπτει, ὅτι ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἔχει ἐπιτελέσει μέχρι τοῦδε καὶ ἐπιτελεῖ — ἀθροῦτως, ἀλλὰ λίαν ἀποδοτικῶς— σπουδαιότατον ἔργον. Αὕτη συμβάλλεται τὰ μέγιστα εἰς τὴν συστηματοποίησιν καὶ ἐνοποίησησιν τῶν πρακτικῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν παντοδαπὴν ἐνίσχυσιν πασῶν τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου.

Ἰδιαιτάτα πρέπει νὰ ἐξαρθῇ, ὅτι ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ὑπεραρμύσθη ἡ καταβαλλομένη προσπάθεια διὰ τὴν «ἀνανέωσιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμόν, ἐν πρώτοις, τῶν πνευματικῶν δυνάμεων» τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, «ὥστε νὰ δημιουργηθῇ κατ' ἀρχὴν ἐν αὐτῇ ὁ τόσον ἀπαραίτητος διὰ τὰ πνευματικὰ Καθιδρόματα ἐσωτερικὸς πνευματικὸς παλμός, ὅστις θὰ μεταδοθῇ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς πνευματικῶν δυνάμεων ὡς πνευματικὴ πνοὴ αὐτῆς εἰς πάσας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Ἐκκλησίας».

Νομίζομεν, ὅτι ἡ προσπάθεια αὕτη εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαίνου, διότι εἰς ἐκκλησιαστικὸς ὄργανισμός μόνον διὰ πνευματικῆς θεμελιώσεως καὶ διὰ φλογεροῦ πνευματικοῦ ζήλου θὰ ἀποφύγη τὸν κίνδυνον τοῦ μαρασμοῦ καὶ τῆς φθορῶσας. Ἐδύναται ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία, ἀποφυγούσα τὸν κίνδυνον αὐτόν, ἀποδίδει ἤδη καρποὺς καὶ συντελεῖ σπουδαίως εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐνορίας.

Τὸ ὅτι ἐν τῶν θεμάτων, ἅτινα συνεζητήθησαν κατὰ τὰς συνεδρίας τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὑπῆρξε καὶ τὸ ζήτημα τῆς καλῆς ὁργανώσεως τῆς ἐνορίας εἰς τρόπον, ὥστε αὕτη νὰ καταστῇ τὸ φωτῶριον τῆς καλλιέργειας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, εἶναι ἀξίον ἰδιαιτέρου τονισμοῦ καὶ ἐξόρσεως. Διότι μόνον ἡ ζωικότης τῶν ἐνοριῶν, αἵτινες εἶναι τὰ κέντρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὁργανισμοῦ, θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀναζωοπύρωσιν καὶ ἄρθωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐθνικοῦ μας βίου.

Τὸ φωτεινὸν παράδειγμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατακομβῶν εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγγλωττίσθη. Διότι μᾶς διδάσκει, ὅτι ἡ ἐνορία πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἄξων, περὶ τὸν ὁποῖον θὰ περιστρέφονται πᾶσαι αἱ πτυχαὶ τοῦ βίου τῶν πιστῶν. Αὕτη δέον νὰ καταστῇ τὸ μορφωτικὸν αὐτῶν κέντρον, ὁ συνεκτικὸς μεταξὺ αὐτῶν δεσμός, τὸ θεμέλιον τῆς κοινωνικῆς ὁργανώσεως καὶ ἡ στοργικὴ μήτηρ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὁ Ὀρθόδοξος πιστὸς θὰ εὐρίσκη θάλπωρην, ἀνάψωξιν, παρηγορίαν. Πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ ἐνορία θὰ δίδῃ τὰς κατευθύνσεις καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ψυχαγωγίας, ἥτις θὰ εἶναι ἀγνή καὶ δὲν θὰ ὀδηγῇ εἰς ἡθικὰς παρεκτροπὰς καὶ ἐκφυλισμούς.

Ἐν μέτρον δὲ πρὸς καλλιέργειαν τοῦ ἐνοριακοῦ πνεύματος εἶναι ἡ πρὸς τοὺς Κατηχητὰς δοθεῖσα ἐντολὴ τοῦ Μακαριωτάτου, ὅπως ἕκαστος Κατηχητικὸν Σχολεῖον «ἀποτελῆται ἀπὸ παιδιὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἐνορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν λειτουργεῖ αὐτό, ἀπαρεγκλίτως δὲ οἱ Κατηχητὰι πρέπει νὰ συμμορφω-

θῶσι πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην, ὅπου δὲν συντρέχουν τεχνικοὶ ἢ ἕτεροι σοβαροὶ λόγοι διὰ τὸ ἀντίθετον».

Οἱ Κληρικοὶ καὶ τὸ Κατηχητικὸν ἔργον.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος εἰς τὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ γενομένην ἐσχάτως συγκέντρωσιν τῶν Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων Κατηχητῶν ὑπῆρχον ἐλάχιστοι μόνον κληρικοί.

Καὶ ἡ λύπη αὕτη ἦτο ἀπολύτως δεδικοιολογημένη, διότι, ὡς ἐτόνισεν ὁ Μακ. Προκαθήμενος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, «διὰ τὸν χριστιανικὸν καταρτισμὸν τοῦ παιδιοῦ, ἦτοι διὰ τὴν χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας, οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου ἔχον πρωταρχικὴν εὐθύνην».

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι οἱ εὐλαβέστατοι ἐφημέριοι θὰ λάβουν σοβαρῶς ὑπ' ὄφιν τοὺς λόγους τοῦ Μακαριωτάτου. Οἰκοθεν ὁμως νοεῖται, ὅτι οὗτοι δὲν πρέπει, εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε, νὰ ἀναλάβουν τὸ κατηχητικὸν ἔργον, διὰ νὰ συμμορφωθῶν ἀπλῶς εἰς τὴν σχετικὴν ὑπόδειξιν καὶ ἐντολήν. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπαιτεῖ συναίσθησιν τῆς ιερότητος αὐτοῦ καὶ ἀνάλογον πνευματικὴν προπαρασκευὴν καὶ μορφωτικὸν ἐξοπλισμόν. Ἄλλως ἡ κατηχητικὴ προσπάθεια, ἀντὶ νὰ ὠφελήθῃ, θὰ δεχθῇ κείριον πλήγμα.

«Συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσιν».

Τὸ ἄξιον οἴκτου ἠθικὸν κατάντημα τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, περὶ τοῦ ὁποίου, ὡς μὴ ὠφελεν, ἠσχολήθησαν ἐν ἐκτάσει αἱ πρώται σελίδες πολλῶν ξένων καὶ ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, παρέσχεν ἀφορμὴν, ἵνα ἐκδηλωθῇ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ ἐλαστικότης τῆς συνειδήσεως τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας.

Τὸ γεγονός αὐτό, ἀντὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐξέγερσιν καὶ ἀντίδρασιν τῆς ἀγγλικῆς κοινῆς γνώμης, ὠδήγησεν εἰς ἐπισήμους συζητήσεις, ἀποσκοπούσας εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τρόπων περιορισμοῦ ἢ καὶ καταργήσεως τῶν ἀσθηρῶν κυρώσεων ἐναντίον προσώπων, ἅτινα κατὰ τοιοῦτον τρόπον προσβάλλον τὴν δημοσίαν αἰδῶν.

Οὕτω καὶ πάλιν ἀποδεικνύεται, ὅτι, διὰ τοὺς ἀπομακρυνομένους ἐκ τοῦ γνησίου ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πνεύματος, ἔχει αἰώνιον κῆρος ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «Ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά... Οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσιν» (Ῥωμ. α', 21 καὶ 32).

Εὐστοχώταται ἐνέργειαι.

Ἡ Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν χαρὰν αὐτῆς, διότι, ὡς πληροφορεῖ ἡ «Μακεδονία», ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδρεύουσα «ἐπιτροπὴ διεκδικήσεως ἐθνικῶν δικαιῶν», ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων, θὰ στήσῃ εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς τὴν προτομὴν τοῦ κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα θρυλικοῦ Μητροπολίτου Καστορίας Γερμανοῦ Καραβαγγέλη. Ἡ προτομὴ αὕτη θὰ εἶναι μίαν συνεχῆς ὑπόμνησις πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τὴν Πατρίδα ὁ ἱεράρχης οὗτος, ἀκολουθῶν

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3885 *

«Περὶ ἰδρύσεως Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν ἀφορούντων εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια.»

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1958 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης.
Ἄρθρον 1.

1. Ἰδρύεται Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ μὲ ἔδραν

* Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. Α' (184) 31-10-58 τεῦχος τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

τὴν πόλιν Θεσσαλονίκης (Α.Ε.Σ.Θ.) πρὸς μόρφωσιν ἐφημερίων τῶν παραμεθορίων περιοχῶν.

2. Ἡ Α.Ε.Σ.Θ. ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ἐκπαιδεύσεως.

3. Ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς (Α.Ε.Σ.Θ.) ἀρχεται ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1958-59.

4. Ἡ Σχολὴ (Α.Ε.Σ.Θ.) ἔχει ἰδίαν σφραγίδα, τοῦ τύπου ταύτης καθοριζομένου ὑπὸ τῆς οὐκείας Σχολικῆς Ἐφορείας καὶ ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ἐκπαιδεύσεως.

Ἄρθρον 2.

1. Ἡ φοίτησις εἰς τὴν Σχολὴν εἶναι τριετής.

2. Εἰς τὴν Σχολὴν εἰσάγονται μετ' εὐδόμιμον εἰσιτήριον

τὰς εὐγενεῖς παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλήρου.

Ταῦτοχρόνως τὸ «Ἴδρυμα Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου» τῆς «Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν» ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν τὰ περὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος ἀπονημονεῦματα τοῦ Καραβαγγέλη, ἅτινα ἐξιστοροῦν πάσας τὰς δραματικὰς φάσεις τῆς δράσεως αὐτοῦ ἐν Καστορίᾳ, ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν τῆς δολοφονίας του ὑπὸ τῶν Βουλγάρων.

Εἶναι ἐπίσης ἀξία συγχαρητηρίων ἡ Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, διότι ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Βορείου Ἑλλάδος ἐτοιμάζει τὴν ἐκ τῆς Βιέννης μετακομιδὴν εἰς Καστορίαν τῶν ὁσῶν τοῦ Καραβαγγέλη, ἥτις θὰ γίνῃ μετὰ πάσης λαμπρότητος, ἀναλόγου πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν σημασίαν τῆς μεγάλης ἐθνικῆς δράσεως τοῦ ἐκλεκτοῦ ἱεράρχου.

Πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι αὗται εἶναι εὐστοχόταται, διότι ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις πάντοτε εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας βλέπει οὐ μόνον τοὺς Λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου, ἀλλὰ καὶ τοὺς Προμάχους τῶν ἐθνικῶν του δικαίων. Ὁ δὲ Γερμανὸς Καραβαγγέλης ὑπέβλεπεν ἀναμφιβόλως εἰς ἐκ τῶν πλέον ἀντιπροσωπευτικῶν ἐκπροσώπων τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνισαμένου ἱεροῦ κλήρου μας.

Ἔχουν ἀρχίσει αἱ προσπάθειαι.

Λαμπρὰν ἀπάντησιν εἰς ὅσα κατὰ καιροὺς γράφονται ἐναντίον τῶν μοναστηρίων καὶ τοῦ παρ' ἡμῶν μοναχικοῦ θεσμοῦ ἀποτελοῦν αἱ ἐνέργειαι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Δαμασκηνοῦ, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ καταστήσῃ τὰς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ ἱεράς μονὰς κέντρα κοινωνικῆς δράσεως καὶ ἀκτινοβολίας τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Οὕτως ἀπεφάσισεν, ὅπως εἰς μὲν τὴν παρὰ τὸ Βελεστίνον Μονὴν τῆς Ξενίας ἐγκαταστήσῃ ἄσυλον ἀνιάτων, εἰς ἐτέρας δὲ μονὰς ἰδρύσῃ οἰκοκυρικὰς σχολὰς.

Ἡ ὠραία πρωτοβουλία αὐτῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀποδεικνύει ἐνθὺς μὲν, ὅτι δὲν εἰσκόπεται ἐν δικαίῳ οἱ κατηγοροῦντες τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ

ἀδρανεῖα καὶ στατικότητι, ἐτέρωθεν δέ, ὅτι ἔχουν ἤδη ἀρχίσει αἱ προσπάθειαι πρὸς ἀναγέννησιν τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὅστις κατὰ τὸ ἐνδοξον παρελθόν τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἐκαλλιέργει μόνον τὴν ἀνωτέραν πνευματικὴν ζωὴν διὰ τῆς θεωρίας καὶ τῶν «πνευματικῶν ἀναβάσεων», ἀλλὰ καὶ εἶχε προσφέρει σπουδαιότητα ὑπηρεσίας τόσον εἰς τὸν τομέα τῆς χριστιανικῆς κοινωνικῆς προνοίας, ὅσον καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς καλλιέργειας τῶν γραμμάτων καὶ τῆς διασώσεως τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Μεγάλας ὑποχρεώσεις.

Ὡς ἐὰν μὴ ἦρκει ἡ μανία τοῦ «Ρὸκ-εντ-Ρόλ», ἐνέσκηψε τὰς τελευταίας ἡμέρας καὶ ἡ λαίλαψ τοῦ νέου ἐξωφρενικοῦ χοροῦ «Χούλα-Χούπι», ὅστις καὶ ὑπὸ φιλελευθέρων κατὰ τὰλλα δημοσιογράφων ἐχαρακτηρίσθη ὡς χορὸς κατάλληλος διὰ τὴν διέγερσιν τῶν κατωτέρων ἐνστίκτων.

Παρὰ δὲ τοὺς τοιοῦτους ἐναντίον τοῦ χοροῦ αὐτοῦ χαρακτηρισμοὺς προοδευτικῶν ἀνθρώπων, αἱ προθῆκαι πολλῶν ἀθηναϊκῶν καταστημάτων, ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν, ἐπληρώθησαν ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὸν χορὸν τοῦτον ἐξαρτημάτων, ἅτινα ἀγοράζονται οὐ μόνον ὑπὸ πολλῶν νέων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐνηλίκων. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ πιθηκισμὸς, ἡ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ ἡ πνευματικὴ δουλεία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ ἐπιδημικὴ νόσος, ἥτις λυμαινεται μέγα μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας.

Ὅθεν πάντες, ὅσοι εἶναι ἐντεταλμένοι νὰ διαφωτίζον τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ του, ἔχουν μεγάλας ὑποχρεώσεις. Πρέπει νὰ ἀναλάβουν σταυροφορίαν, ἵνα καταστήσῃ κοινὴ συνείδησις, ὅτι πρὸς διατήρησιν τῆς ἀξιοπρεπείας μας εἶναι ἀπαραίτητος οὐχὶ ὁ «σνομπισμὸς» καὶ ἡ ὑποδούλωσις εἰς ἐκείνους, οἵτινες «ἐλευθερίαν ἐπαγγέλλονται, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς», ἀλλ' ἡ προσήλωσις ἡμῶν εἰς τὰς ὠραίας παραδόσεις τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ.

εξετάσιν οί κεκτημένοι α) άπολυτήριον έπταταξίωv 'Εκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἢ άπολυτήριον τῶν διὰ τοῦ παρόντος ίδρυομένων 'Εκκλησιαστικῶν Σχολῶν, ἢ β) άπολυτήριον Σχολείου Μέσης 'Εκπαιδύσεως παρέχον τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς εἰσιτηρίους εξετάσεις τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων τοῦ Κράτους, με διαγωγὴν Κοσμιωτάτην, ἔχοντες πλήρη υγείαν καὶ ἀρτιμέλειαν, βεβαιουμένην ὑπὸ τῆς α)θμίου 'Υγειονομικῆς 'Επιτροπῆς τῆς ἑδρας τῆς Σχολῆς, καλλίφωνοι, ἐκπληρώσαντες τὰς στρατιωτικὰς ὑποχρεώσεις των ἢ νομίμως ἀπαλλαγέντες τούτων, ἡλικίαν τοῦλάχιστον 23 ἐτῶν οὐχὶ ὡμως ἀνωτέραν τοῦ 28ου ἔτους καὶ κεκτημένοι πάντα τὰ πρὸς χειροτονίαν ἐκ τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν κειμένων νόμων ἀπαιτούμενα προσόντα.

"Άρθρον 3.

1. 'Ο ἀριθμὸς τῶν εἰσακτέων εἰς τὴν Α' τάξιν τῆς Σχολῆς καθορίζεται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως μετὰ πρότασιν τοῦ 'Εποπτικοῦ Συμβουλίου 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως μέχρι τέλους Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους. μὴ δυνάμενος νὰ εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πενήκοντα.

Τὰ τοῦ χρόνου ἐνάρξεως καὶ λήξεως τοῦ διδασκτικοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, τὰ περὶ τρόπον καὶ χρόνον καὶ ἐξεταστέων μαθημάτων τῶν εἰσιτηρίων εξετάσεων καὶ τὰ περὶ ἐλέγχου τῶν προσόντων τῶν ὑποψηφίων, τὰ τῶν προαγωγικῶν καὶ άπολυτηρίων εξετάσεων καὶ τὰ τῆς φοιτήσεως τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς καθορίζονται διὰ Β. Διαταγμάτων μετὰ γνώμην τοῦ 'Εποπτικοῦ Συμβουλίου 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ καὶ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου 'Εκπαιδύσεως.

"Άρθρον 4.

1. Οἱ σπουδασταὶ τῆς Σχολῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φοιτήσεώς των ἐν τῇ δευτέρᾳ (Β') ἢ τρίτῃ (Γ') τάξει ἐκλέγονται κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἐφημέριοι εἰς κενὰς παραμεθορίους ἐνορίας καὶ χειροτονοῦνται διάκονοι ἢ πρεσβύτεροι, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των, μετὰ δὲ τὴν λήψιν τοῦ πτυχίου των τοποθετοῦνται ὑπὸ τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν εἰς τὰς ἐνορίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐξελέγησαν.

Οὗτοι, διορίζονται ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ δημοδιδάσκαλοι πρὸς πληρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων δημοδιδασκάλων, μετὸν εἰσαγωγικῶν βαθμῶν τοῦ Κλάδου τούτου καὶ τοποθετοῦνται εἰς μονοτάξια ἢ διτάξια δημοτικά σχολεῖα παραμεθορίων χωρίων εἰς τὰ ὁποῖα τυγχάνουσι ἐφημέριοι, ἐφ' ὅσον ἡ θέσις τοῦ δημίου εἶναι κενὴ κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν.

2. 'Εάν σπουδασταὶ τινες δὲν ἤθελον χειροτονηθῆ ἑξ ἰδίας ὑπαιτιότητος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τρίτου ἔτους τῆς φοιτήσεώς ἐν τῇ 'Ανωτέρᾳ 'Εκκλησιαστικῇ Σχολῇ, ἀπομακρύνονται ἐξ αὐτῆς ὑποχρεούμενοι νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς τὸ Δημόσιον πάντα τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φοιτήσεώς των δαπανηθέντα ἔξοδα, ἅτινα βεβαιοῦνται καὶ εἰσπράττονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου (περὶ εἰσπράξεως Δημοσίων ἐσόδων) καὶ διὰ λογαριασμῶν τῆς δικαιοῦχος Σχολικῆς 'Εφορείας τῆς Σχολῆς, ἣτις καθορίζει καὶ τὸ καταλογισθῆν ποσόν.

Εἰς περιπτώσιν μὴ χειροτονήσεώς των δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσι ὡς δημοδιδάσκαλοι.

"Άρθρον 5.

Τὸ ὑπὸ τῆς Σχολῆς (ΑΕΣΘ) παρεχόμενον πτυχίον εἶναι ἰσότιμον πρὸς παρεχόμενα πτυχία τῶν ἐν τῷ Κράτει λειτουργουσῶν Παιδαγωγικῶν 'Ακαδημιῶν διὰ τὴν δημοσιού-παλληλικὴν καὶ μόνον κατάστασιν τῶν ὡς δημοδιδασκάλων διοριζομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ παρόντος.

"Άρθρον 6.

1. 'Ο διορισμὸς τῶν πτυχιούχων τῆς Σχολῆς (Α.Ε.Σ.Θ.) εἰς κενὰς θέσεις δημοδιδασκάλων πρὸς τοποθέτησίν των εἰς σχολεῖα παραμεθορίων χωρίων, εἰς τὰ ὁποῖα οὗτοι ὑπηρετοῦσιν ὡς ἐφημέριοι, ἐνεργεῖται διὰ τῆς Διευθύνσεως Στοιχειώδους 'Εκπαιδύσεως τοῦ 'Υπουργείου 'Εθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων κατὰ παρέκκλισιν τῶν περὶ σειρᾶς προτεραιότητος διορισμοῦ κειμένων διατάξεων μετὰ γνώμην τοῦ 'Εποπτικοῦ Συμβουλίου 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως καὶ τοῦ οἰκείου 'Υπηρεσιακοῦ Συμβουλίου Στοιχειώδους 'Εκπαιδύσεως, ἢ δὲ ἐπ' αὐτῶν ἐποπτεία εἶναι ἡ αὐτῆς ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τῶν λοιπῶν δημοδιδασκάλων τοῦ Κράτους.

2. Διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν ἐπὶ τῆς 'Εθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων καὶ 'Εθνικῆς 'Αμύνης 'Υπουργῶν καθο-

ρίζονται ἐκάστοτε καὶ ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαθέσιμων διδασκάλων ἱερῶν τὰ ἐντὸς τῶν παραμεθορίων περιοχῶν μονοτάξια καὶ διτάξια σχολεῖα, τῶν ὁποίων αἱ κεναὶ θέσεις τῶν δημοδιδασκάλων τῶν συνοικισμῶν καὶ χωρίων, εἰς τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν ταῦτα πληροῦνται διὰ τοποθέτησεως διοριζομένων ἱερῶν δημοδιδασκάλων. Προκειμένου περὶ διταξίων σχολείων δι' ἱερέως δημοδιδασκάλου πληροῦται μόνον ἢ μία τῶν δύο θέσεων.

"Άρθρον 7.

1. 'Η μετάθεσις τῶν ἐφημερίων δημοδιδασκάλων εἰς ἐτέραν παραμεθόριον ἐνορίαν καὶ δημοτικὸν σχολεῖον ἐπιτρέπεται μόνον διὰ βαρῆα πειθαρχικὰ παραπτώματα.

2. Οἱ ἐφημέριοι δημοδιδάσκαλοι λαμβάνουσι πλήρεις τὰς ἀποδοχὰς τοῦ τε ἐφημερίου καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδευτικῆς θέσεώς των.

"Άρθρον 8.

1. Εἰς τὴν 'Ανωτέραν 'Εκκλησιαστικὴν Σχολὴν Θεσσαλονίκης διδάσκονται τὰ ἐκάστοτε ὀριζόμενα μαθήματα διὰ τὰς Παιδαγωγικὰς 'Ακαδημίας τοῦ Κράτους καὶ τὰ 'Ανώτερα 'Εκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια.

2. Διὰ Βασ. Διαταγμάτων, ἐκδιδόμενων μετὰ γνώμην τοῦ Κ.Δ.Γ.Σ.Ε. τοῦ 'Εποπτικοῦ Συμβουλίου 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως συναρκομένων εἰς κοινὰς συνεδρίας, δύνανται νὰ προστίθενται ἢ νὰ ἀφαιρῶνται τινὰ ἐκ τῶν θεολογικῶν μαθημάτων. Ὡσαύτως διὰ Βασ. Διαταγμάτων ἐκδιδόμενων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ρυθμίζεται τὸ ἀναλυτικὸν καὶ ὀρολόγιον πρόγραμμα τῶν διδασκομένων μαθημάτων ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπιτρέπεται ἀπόκλισις ὅσον ἀφορᾷ τὰ θεολογικὰ μαθήματα κατόπιν ἠτιολογημένης ἐκθέσεως τοῦ Συλλόγου τῶν διδασκόντων καὶ ἐγκρίσεως τοῦ 'Εποπτικοῦ Συμβουλίου 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως.

"Άρθρον 9.

1. Εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 3379)1955 (ΦΕΚ 260 Α') (περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας 'Εκπαιδύσεως προβλεπόμενους κλάδους τοῦ προσωπικοῦ τῆς 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως προστίθεται Κλάδος ὑπ' αἴξ. ἀριθ. 18α, ἀποτελούμενος:

α) 'Εκ μῖας θέσεως Διευθυντοῦ τῆς 'Ανωτέρας 'Εκκλησιαστικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ βαθμῶ Γενικοῦ 'Επιθεωρητοῦ Μέσης 'Εκπαιδύσεως καὶ
β) 'Εκ μῖας θέσεως 'Υποδιευθυντοῦ τῆς 'Ανωτέρας 'Εκκλησιαστικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ βαθμῶ Γυμνασιάρχου.

Αἱ θέσεις ἐπὶ βαθμῶ Γυμνασιάρχου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18 Κλάδου (ἄρθρ. 21 Ν.Δ. 3379)1955) μειοῦνται κατὰ τρεῖς.

2. Τὸ διδασκτικὸν προσωπικὸν τῆς 'Ανωτέρας 'Εκκλησιαστικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης ὀρίζεται ἐντὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων τῶν ἀντιστοίχων κλάδων προσωπικοῦ 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως ὡς κάτωθι:

α) Εἰς Διευθυντῆς ἐπὶ βαθμῶ Γενικοῦ 'Επιθεωρητοῦ Μέσης 'Εκπαιδύσεως.
β) Εἰς 'Υποδιευθυντῆς ἐπὶ βαθμῶ Γυμνασιάρχου.
γ) Εἰς φιλόλογος ἐπὶ βαθμῶ πρωτοβαθμίου καθηγητοῦ.
δ) Εἰς φυσικός ἐπὶ βαθμῶ πρωτοβαθμίου καθηγητοῦ.
ε) Εἰς διδάσκαλος τῆς Ὤδικῆς ἐπὶ βαθμῶ καθηγητοῦ ἢ α)θμίου καθηγητοῦ.
στ) Εἰς διδάσκαλος τῶν τεχνικῶν ἐπὶ βαθμῶ καθηγητοῦ ἢ α)θμίου καθηγητοῦ.

ζ) Εἰς διδάσκαλος τῆς Γαλλικῆς ἢ 'Αγγλικῆς γλώσσης ἐπὶ βαθμῶ καθηγητοῦ ἢ α)θμίου καθηγητοῦ.

η) Εἰς καθηγητῆς Σωματικῆς 'Αγωγῆς ἐπὶ βαθμῶ καθηγητοῦ ἢ α)θμίου καθηγητοῦ.

θ) Εἰς καθηγητῆς τῶν γεωπονικῶν μαθημάτων.

3. Εἰς τὴν Σχολὴν ἢ διδασκαλία Θεολογικῶν τινων μαθημάτων καὶ δι' ἄ μαθήματα δὲν προβλέπεται ὀργανικὴ θέσις εἰδικοῦ καθηγητοῦ ἀνατίθεται ἐπὶ ἐπιμισθίῳ εἰς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἢ ἄλλους εἰδικούς καθηγητὰς.

'Η ἀνάθεσις τῆς διδασκαλίας γίνεται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως μετὰ γνώμην τοῦ 'Εποπτικοῦ Συμβουλίου 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως, τῆς ὀριαίας ἀντιμισθίας καθοριζομένης διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν 'Υπουργῶν 'Εθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων καὶ Οἰκονομικῶν.

"Άρθρον 10.

1. Διευθυντής τῆς Σχολῆς κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος διορίζεται πτυχιούχος τῆς Θεολογίας τῶν Ἡμετέρων Πανεπιστημίων ἢ ἰσοτίμου Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς, ἔχων πτυχίον Παιδαγωγικῶν σπουδῶν διετούς τοῦλάχιστον πραγματικῆς φοιτήσεως ἀνεγνωρισμένου Πανεπιστημίου τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ πραγματικὴν προὔπηρεσίαν εἰς Δημόσια Σχολεῖα ἢ ἀνεγνωρισμένα ὡς δημόσια σχολεῖα Μέσης ἢ Στοιχειώδους ἢ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἢ εἰς Παιδαγωγικὰς Ἀκαδημίας τοῦλάχιστον δεκαπενταετῆ καὶ ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τοῦ 55ου ἔτους, προτιμωμένων τῶν ἔχόντων ὑπηρεσίαν ἐν σχολείοις Στοιχ. Ἐκπαιδεύσεως.

2. Ὑποδιευθυντής τῆς Σχολῆς διορίζεται ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς ἔχων τὰ προσόντα νὰ διορισθῆ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Θεσσαλονικῆς ἢ πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἡμετέρων Πανεπιστημίων ἢ ἰσοτίμου Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς ἔχων πτυχίον Παιδαγωγικῶν σπουδῶν διετούς τοῦλάχιστον πραγματικῆς φοιτήσεως εἰς ἀνεγνωρισμένα Πανεπιστήμια τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἢ Βορείου Ἀμερικῆς καὶ δεκαετῆ τοῦλάχιστον πραγματικὴν προὔπηρεσίαν εἰς δημόσια ἢ ἀνεγνωρισμένα σχολεῖα τῆς Στοιχειώδους ἢ Μέσης Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἢ ἐν Παιδαγωγικαῖς Ἀκαδημαῖαις καὶ ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τοῦ 55ου ἔτους, πάντως δὲ προὔπηρεσίαν πενταετῆ εἰς σχολεῖα Στοιχ. Ἐκπαιδεύσεως.

3. Εἰς τὰς θέσεις Διευθυντοῦ καὶ Ὑποδιευθυντοῦ τῆς Σχολῆς προτιμῶνται οἱ κληρικοὶ οἱ κεκτημένοι τὰ ἐν παραγράφῳ 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζόμενα προσόντα.

4. Ὁ Ὑποδιευθυντής τῆς Σχολῆς μετὰ τετραετῆ τοῦλάχιστον εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ προάγεται, ὑπαρξούσης κενῆς θέσεως, εἰς Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς.

5. Αἱ θέσεις τῶν καθηγητῶν τῶν φιλολογικῶν καὶ τῶν φυσικῶν μαθημάτων πληροῦνται διὰ μεταθέσεως ἐκ σχολείων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἢ μετατάξεως ἐκ σχολείων Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, προτιμωμένων τῶν κεκτημένων ἀποδείξεις σπουδῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ ἢ Βορείῃ Ἀμερικῇ, οἵτινες προάγονται κατὰ τὰς περὶ τῶν ἀντιστοίχων κλάδων τῶν προσωπικοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως κειμένας διατάξεις.

6. Τὸ λοιπὸν διδακτικὸν προσωπικὸν τῆς Σχολῆς διορίζεται, προάγεται κλπ. κατὰ τὰς διεπούσας τὸ ἀντίστοιχον προσωπικὸν τῶν σχολείων Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως διατάξεις.

"Άρθρον 11.

Τὸ βοηθητικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τῆς Σχολῆς εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ περιλαμβάνεται ἐντὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀργανικῶν θέσεων τούτου τῶν καθορισθεῶν ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 3379/1955 «περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως (Κλάδος 24, 25, 26, 27, 28, 29 30 καὶ 31 τοῦ Ν.Δ. 3379/1955) διορίζεται δὲ τοῦτο, προάγεται κ.λ.π. ὡς καὶ τὸ βοηθητικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν.

"Άρθρον 12.

1. Ὁ Διευθυντής τῆς Σχολῆς ἀσκεῖ καθήκοντα καὶ ἔχει δικαιώματα Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, Ἐπιθεωρητοῦ δὲ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν προσηρητημένων αὐτῇ προτύπων δημοτικῶν σχολείων.

2. Τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς ἐλλείποντα, ἀπόντα ἢ κωλύμενον, ἀναπληροῖ ὁ Ὑποδιευθυντής αὐτῆς, τὸν Ὑποδιευθυντὴν ὁ Φιλολόγος α)θμῶς καθηγητής.

3. Τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τῆς Σχολῆς ἐξαιρέσει τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν προσηρητημένων αὐτῇ προτύπων δημοτικῶν σχολείων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι περὶ λειτουργῶν Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως διατάξεις, ὑπάγεται εἰς τὸ παρὰ τῇ Κεντρικῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἐδρεῖον καὶ λειτουργοῦν Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

4. Ὅσάκις συζητοῦνται θέματα τοῦ προσωπικοῦ τῶν προσηρητημένων εἰς τὴν Σχολὴν προτύπων δημοτικῶν σχολείων μετέχει τοῦ οἴκειου περιφερειακοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως ὁ Διευθυντής τῆς Σχο-

λῆς ὡς πρόσθετον μέλος, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναπληρωτοῦ του.

"Άρθρον 13.

1. Ἡ Σχολὴ καὶ τὰ προσαρτώμενα εἰς αὐτὴν πρότυπα δημοτικὰ σχολεῖα ἐκπροσωποῦνται ἐνιαίως παρ' Ἐφορείας ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ οἴκειου Μητροπολίτου ἢ τοῦ κατὰ νόμον ἀναπληρωτοῦ του ὡς Προέδρου, ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, ὁ ὁποῖος προεδρεῖ ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του ἐξ ἐνός τῶν Διευθυντῶν τῶν προσηρητημένων προτύπων δημοτ. σχολείων, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Α.Ε.Σ.Θ. καὶ δύο ἐγκρίτων πολιτῶν, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἰατρός.

Τὰ ἐξ ἐγκρίτων πολιτῶν μέλη μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν ὀρίζονται ἀνά τριετίαν δι' ἀποφάσεως τοῦ οἴκειου Νομάρχου ἐκ καταλόγου περιλαμβανόντος ἐξ (6) ὀνόματα ἐγκρίτων πολιτῶν, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς ἰατροί, καταρτιζομένου ὑπὸ τῶν τριῶν πρώτων μελῶν τῆς σχολικῆς Ἐφορείας.

2. Χρῆθ' Εἰσηγητοῦ ἐκτελεῖ ὁ Διευθυντής τῆς Σχολῆς (Α.Ε.Σ.Θ.), ἰραμματέας δὲ εἰς ἐκ τῶν νεωτέρων καθηγητῶν αὐτῆς ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς.

3. Πᾶσαι αἱ διατάξεις αἱ διέπουσαι τὰς Ἐφορείας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἰσχύουν καὶ περὶ τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας τῆς Α.Ε.Σ.Θ.

"Άρθρον 14.

1. Παρὰ τῇ Σχολῇ (Α.Ε.Σ.Θ.) ἰδρύονται δι' Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐν πολυτάξει (5) τάξει (ἢ 6)τάξει) καὶ ἐν μονοτάξει δημοτικῶν Σχολείων.

Αἱ περὶ προτύπων δημοτικῶν σχολείων τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν ἐκάστοτε ἰσχύουσιν διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν προτύπων τῆς Σχολῆς, τῶσον ὡς πρὸς τὴν λειτουργίαν τούτων ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν.

2. Ὡς πρὸς τὴν σχολιατρικὴν Ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Σχολῇ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Α.Ν. 1805/1939 (περὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς σχολιατρικῆς Ὑπηρεσίας), ὡς ἐκωδικοποιήθησαν αὐταὶ ὑπὸ τοῦ Β.Δ. τῆς 25.11.1946) 10.1.1947 (ΦΕΚ 4 τ. Α').

"Άρθρον 15.

1. Παρὰ τῇ Σχολῇ (Α.Ε.Σ.Θ.) λειτουργεῖ Οἰκοτροφεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ οἰκοῦσι καὶ διατρέφονται δωρεὰν καὶ ὑποχρεωτικῶς πάντες οἱ σπουδασταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

2. Οἱ διέποντες τὴν καθ' ὅλου λειτουργίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων Ὁργανισμοὶ (καθῆκοντα Ἐφορείας—Προσωπικοῦ, διαχείρισις κ.τ.λ.) ἔχουσιν ἰσχὴν καὶ περὶ τῆς Σχολῆς (Α.Ε.Σ.Θ.).

3. Τὰ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καθόλου ζωῆς τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς θέλει καθορίσει ἐσωτερικὸς κανονισμὸς συνταχθῆσάμενος ὑπὸ τῆς ἐφορείας τῆς Α.Ε.Σ.Θ., μετὰ γνώματευσιν τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

"Άρθρον 16.

1. Τὰ ἐξοδα συντηρήσεως τοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Σχολῆς (Α.Ε.Σ.Θ.) ὡς καὶ πᾶσαι ἐν γένει αἱ δαπάναι ἐγκαταστάσεως, ὀργανώσεως, λειτουργίας καὶ συντηρήσεως καθόλου βαρύνουσι τὸ Δημόσιον, ἀναγεγραφομένων πρὸς τοῦτο εἰδικῶν πιστώσεων ἐν τῷ εἰδικῷ προϋπολογισμῷ ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

"Άρθρον 17.

1. Ἀναστολὴ τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς ἢ τάξεως τινὸς αὐτῆς προβλέπεται μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως διὰ πράξεως τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ὑπουργοῦ.

2. Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος Ν.Δ. ἢ ἐναρξίς τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς, ὁ χρόνος διενεργίας τῶν εἰσηγηρίων ἐξετάσεων καὶ ἡ ἐναρξίς τῶν μαθημάτων αὐτῆς καθορισθήσονται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως μετὰ γνώμην τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

3. Ἀναστελλομένης τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς, τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν αὐτῆς ἀποσπάται μετὰ πρότασιν τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως εἰς

Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς ἢ Ἀνώτερα Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἐκκλησιαστικαὶ Σχολαί.

Ἄρθρον 18.

1. Αἱ δυνάμει τοῦ Α.Ν. 540)1945 (Φ.Ε.Κ. 240) τ. Α΄ «περὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσως» ἰδρυθεῖσαι καὶ λειτουργοῦσαι Ἐκκλησιαστικαὶ Σχολαὶ μὲ ἐπταετῆ κύκλον μαθημάτων (ἐπτατάξιοι) μετατρέπονται εἰς ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς μὲ ἐξαετῆ κύκλον μαθημάτων (ἐξατάξιοι).

2. Εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν ὑπὸ τῆς προηγουμένης παραγράφου τῶν παρόντων ἀρθρῶν προβλεπομένων ἐξατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν γίνονται δεκτοὶ πρὸς ἐγγραφήν κατόπιν ἐπιτυχῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων οἱ ἔχοντες:

α) Ἐνδεικτικὸν προαγωγῆς ἐκ τῆς τετάρτης πρὸς τὴν πέμπτην τάξιν τῶν ὀκτατάξιων Γυμνασίων ἢ τῆς δευτέρας πρὸς τὴν τρίτην τάξιν ἐξατάξιου Γυμνασίου μὲ διαγωγὴν κοσμιωτάτην καὶ β) ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν δέκα ἐπτὰ (17) ἐτῶν.

3. Αἱ τρεῖς κατώτεροι τάξεις τῶν ἐξατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν εἶναι ἰσοτίμοι πρὸς τὰς τρεῖς ἀντιστοίχους τάξεις τοῦ ὀκτατάξιου Γυμνασίου (Ε', ΣΤ' καὶ Ζ') ἢ ἰσοτίμου σχολείου, ἐπιτρεπομένης τῆς μετεγγραφῆς ἐκ τῶν τριῶν τούτων τάξεων τῶν Γυμνασίων εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς καὶ ἐκ τῶν τριῶν πρώτων τάξεων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν εἰς τὰ Γυμνάσια.

4. Οἱ ἐγγεγραμμένοι καὶ φοιτῶντες μαθηταὶ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Ν.Δ. λειτουργουσῶν ἐπτατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν θὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν φοιτησὶν τῶν μέχρις ἀποπερατώσεως τῶν σπουδῶν τῶν, εἰς τὰς ἐξατάξιους μετατρεπομένων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, λειτουργοῦσας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπὸ τὸν τύπον ἐπτατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν, διὰ τὰς ἀναπομεινύσας καθ' ἕκαστον σχολικὸν ἔτος τάξεις καὶ μέχρις ἀποφοιτήσεως τῶν ἐγγραφησομένων κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1959—60 εἰς τὴν Β' (δευτέραν) τάξιν αὐτῶν.

5. Διὰ Β. Διατάγματος ἐκδιδόμενου μετὰ γνώμην τοῦ Κ.Γ.Σ.Ε. καὶ τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσως συνερηομένων εἰς κοινὴν συνεδρίαν θέλουσιν ὀριθῆ τὰ τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων, ἐγγραφῶν, ἀπουσιῶν, ποιῶν, προαγωγικῶν καὶ ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων, τῶν σπουδαστῶν τῶν ἐξατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, ὡς καὶ τὸ ἀναλυτικὸν καὶ ὠρολόγιον πρόγραμμα τῶν διδασκομένων μαθημάτων.

Ἄρθρον 19.

1. Αἱ κείμεναι διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι τὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Ν.Δ. λειτουργουσῶν ἐπτατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἰσχύουσι καὶ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐξατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Ν. Διατάγματος.

2. Ἡ ὀργανικὴ σύνθεσις τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐξατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν (διδασκτικῶν, βοηθητικῶν καὶ ὑπηρετικῶν) εἶναι ἢ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν μετατρεπομένων ἐπτατάξιων Σχολῶν μειουμένων κατὰ σχολὴν τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν φιλολόγων καθηγητῶν ἀπὸ τεσσάρων εἰς τρεῖς καὶ αὐξανόμενων τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν θεολόγων καθηγητῶν κατὰ σχολὴν ἀπὸ τριῶν εἰς τέσσαρας.

Ἄρθρον 20.

Οἱ ἀπόφοιτοι τῶν διὰ τοῦ παρόντος Ν.Δ. ἰδρυομένων ἐξατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν κέκτηνται τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τοὺς ἀποφοίτους τῶν ἐπτατάξιων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων διὰ πᾶσαν περιπτώσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια.

Ἄρθρον 21.

1. Ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1959—1960 καταργοῦνται πάντα τὰ Κατώτερα Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια.

2. Κατ' ἐξαιρέσιν τὰ Κατώτερα Ἐκκλησιαστικὰ Φροντι-

στήρια 1) Τρικάλων καὶ 2) Κατερίνης θὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν λειτουργίαν τῆς Β' τάξεως τῶν ἐπὶ σκοπῶ ἀποπερατώσεως τῶν σπουδῶν τῶν μαθητῶν τῶν διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἀρθρῶν καταργουμένων κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων.

3. Ἐκ τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων καταργεῖται τὸ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βόλου συντηρούμενον.

Ἄρθρον 22.

Τὸ διδασκτικὸν προσωπικὸν τῶν καταργουμένων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων μετατίθεται εἰς κενὰς θέσεις τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης ἢ εἰς κενὰς θέσεις ἐτέρων σχολείων Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσως ἢ μετατάσσεται εἰς Σχολεῖα Μέσης Ἐκπαίδευσως μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἱηρησιακοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσως καὶ προκειμένου περὶ μετατάξεως εἰς σχολεῖα Μέσης Ἐκπαίδευσως, καὶ τοῦ οἰκείου Κεντρικοῦ Ἱηρησιακοῦ Συμβουλίου Μέσης Ἐκπαίδευσως, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα νόμιμα προσόντα.

1. Ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1958—1959 εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων γίνονται δεκτοὶ πρὸς ἐγγραφήν οἱ κεκτημένοι τὰ ἐν ἀρθρῶ 27 τοῦ Α.Ν. 450)1945 (ΦΕΚ 230) Τ. Α) ὀριζόμενα γραμματικὰ προσόντα, ὡς καὶ ἀπόφοιτοι Μέσων Δημοσίων Ἐμπορικῶν Σχολῶν, μετὰ προηγουμένη ἐπιτυχῆ γραπτὴν εἰσιτηρίων δοκιμασίαν εἰς τὴν Ἐκθεσὶν Ἰδεῶν, εἰς τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, λαϊκοὶ μὲν, ἐκλελεγμένοι ἢ μὴ διὰ τινα ἐφημεριακὴν θέσιν, μόνον ἐφ' ὅσον ἄγουσι τοὐλάχιστον τὸ 22ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν καὶ μὴ ὑπερβάντες τὸ 30ὸν ἔτος καὶ ἔχουσιν ἐκπληρώσει τὰς στρατιωτικὰς τῶν ὑποχρεώσεως ἢ ἀπηλλάγησαν νομίμως τούτων, κληρικοὶ δὲ μόνον οἱ μὴ ὑπερβάντες τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν.

Ἐκ τούτων οἱ λαϊκοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσκομίζωσι κατὰ τὴν ἐγγραφήν τῶν συμμαρτυρίαν πνευματικοῦ καὶ συστατικὸν γράμμα τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

2. Ὁ τρόπος τῆς διενεργείας τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων καθορίζεται διὰ Β.Δ. τοσ, ἐκδιδόμενου τῆ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ἱπουργοῦ μετὰ γνώμην τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσως.

3. Αἱ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Ν.Δ. γενόμεναι ἐγγραφαὶ σπουδαστῶν εἰς Ἀνώτερα καὶ Κατώτερα Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια μὴ κεκτημένων τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθρῶ 3 τοῦ Ν.Δ. 415)49 ἀπαιτουμένην ἡλικίαν τῶν 25 ἐτῶν, θεωροῦνται ὡς νομίμως γενόμεναι.

4. Οἱ σπουδασταὶ τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐγγαμοὶ χειροτονοῦνται Διάκονοι κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τῆς φοιτήσεως τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει, ἄλλως οἱ μὴ χειροτονούμενοι ἐξ ἰδίας ὑπαιτιότητος, ἀπομακρύνονται τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων καὶ ἀποδίδουσι τὰ ὑπὸ τοῦ Κράτους δαπανηθέντα τροφεία, τὰ ὅποια βεβαιοῦνται καὶ εἰσπράττονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων» καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ δικαιοῦχου Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου.

5. Οἱ ἄγαμοι σπουδασταὶ τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, ἐὰν δὲν χειροτονηθῶσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φοιτήσεως τῶν ἐν αὐτοῖς καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ τριακοστοῦ (30) ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν ἢ ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποφοιτήσεως τῶν ἔχουσι ὑπερβῆ τὸ τριακοστὸν (30) ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν ἐντὸς μιᾶς τριετίας ἀπὸ τῆς ἀποφοιτήσεως τῶν ὑποχρεοῦνται εἰς ἀπόδοσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Κράτους δαπανηθέντων τροφείων, τὰ ὅποια βεβαιοῦνται καὶ εἰσπράττονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων» καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ δικαιοῦχου Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου, ὅπερ καθορίζει καὶ τὸ καταλογιστὸν ποσόν.

6. Οἱ Διευθύνται τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων ὑποχρεοῦνται καθ' ἕκαστον σχολικὸν ἔτος νὰ ἀποστέλλωσιν εἰς ἀπάσας τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις ὀνομαστικὰς καταστάσεις τῶν ἐξ αὐτῶν ἀποφοιτάντων σπουδαστῶν καὶ νὰ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος.

'Υπό τῆς 'Ιεράς Συνόδου ὠρίσθη ὡς 'Επόπτης Αὐτῆς παρὰ τῷ «Πνευματικῷ Φροντιστηρίῳ Κληρικῶν Ἑλλάδος» ὁ ἐκ τῶν μελῶν Αὐτῆς Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας.

'Αποστολική Διακονία. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» μνημονευθεῖσα προσφώνησις τοῦ Κοσμητοροῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Παναγιώτου Ἰ. Μ π ρ α τ σ ι ὡ τ ο υ κατὰ τὸ γεῦμα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὅπερ ἐγένετο τῇ 13ῃ Νοεμβρίου 1958 πρὸς τιμὴν τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Θεορῶ ἐν πρώτοις καθῆκόν μου νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ὡς προέδρον τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, διὰ τὴν εὐγενῆ χειρονομίαν τῆς προσκλήσεως καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο τῆς ἀγάπης, τὸ

λαμβάνονσι πάντα τὰ κατάλληλα, κατὰ τὴν κρίσιν των, μέτρα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐν παραγράφῳ 5 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ διαλαμβανομένων περὶ ἐπιστροφῆς τῆς δαπάνης τῶν τροφείων τῶν ἐξ ἰδίας ὑπαυτιότητος μὴ χειροτονουμένων, αἱ δὲ Ἱεραὶ Μητροπόλεις μετ' ἑκάστην χειροτονίαν γνωρίζουσι σχετικῶς εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἀποφοίτου τούτων ἀναληφθείσης ὑποχρέωσως.

'Ἀρθρον 24.

Ἡ περιουσία τῶν καταργουμένων ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ Ἀνωτέρων ἢ Κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων διατίθεται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀρθοσκευμάτων Ὑπουργοῦ εἰς ἐτέρας Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς ἢ Ἀνώτερα Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια.

'Ἀρθρον 25.

Κυροῦται καὶ ἀποκτᾶ ἰσχὺν νόμου ἀφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 289)8.5.1947 πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ ἰδρύσεως παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τῆς Πάτμου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πατριᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς» μετὰ κατωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου ἔχουσα οὕτω:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πράξις 289.

'Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Μαΐου 1947

ΤΟ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὼν ὑπ' ὄψει τὴν ὑπ' ἀριθ. 4764 ἀπὸ 16.1.1947 σχετικὴν πρότασιν τοῦ Ὑπουργείου Ὀρθοσκευμάτων καὶ Ἑθνικῆς Παιδείας,

ἀποφασίζει:

Α) Ἰδρύεται παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τῆς Πάτμου Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πατριᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς» μετὰ κατωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου. Ἡ μὲν Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ θέλει λειτουργήσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους, τὸ δὲ Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου ἐλευσομένου ἔτους. Ἡ ἀνωτέρω Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον θὰ λειτουργήσωσι καθ' ὅλα συμφῶνως ταῖς διατάξεσι τῶν ἀρθρῶν 1, 3, 16, 18, 26, 32, 37, 39 καὶ 40 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 540)1945 Α.Ν., ὡς αὐταὶ ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν διὰ νεωτέρων διατάξεων. Εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον Πάτμου θέλουσιν γίνεαι δεκτοὶ λαϊκοὶ μὲν ἔχοντες τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 27 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 540)45 Α.Ν. ἀναφερόμενα προσόντα, ἦτοι ἀπολυτήριον τῶς Ἑλληνικοῦ Σχολείου ἢ ἐνδεικτικὸν ἀντιστοίχου τάξεως Γυμνασίου, κληρικοὶ δὲ ἀνεξαρτήτως προσόντων πρὸς μετεκ-

δοῖον, ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ μεγάλου πατρὸς καὶ οἰκουμενικοῦ διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, παρατίθεται εἰς τὰ σεβάσματα μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οὕτω παρέχεται πολῦτιμος εὐκαιρία ἐπικοινωνίας τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας μετὰ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκπαιδεύεται ὁ ἱερός κλήρος αὐτῆς καὶ θεραπεύεται ἡ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας ἐπιστήμη, ἡ Θεολογία. Ἡδὴ τὰ δύο ταῦτα δεδομένα, τ.ε. ἡ ἀνάθεσις εἰς τὰς ὀρθοδόξους θεολογικὰς σχολὰς τῆς μορφώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ ἡ ἐν ταῖς σχολαῖς ταῦταις καλλιέργεια τῆς ἐπιστήμης τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφαίνουσι τὸν στενὸν σὺνδεσμον μετὰ τὴν ποιμανούσης Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας. Ὁ σὺνδεσμος οὗτος δὲν εἶναι μόνον στενότητος, ἀλλ' εἶναι αὐτὸ τοῦτο ἀδιάρρηκτος, οὕτως ὥστε οὔτε Ἐκκλησία νὰ δύναται νὰ νοηθῇ ἄνευ Θεολογίας, οὔτε Θεολογία ἄνευ Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἰδιαιτέρως εὐτυχεῖς καὶ σεμνίνεται, διότι ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι συμπρόεδρος τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Πανεπιστημίοις, διὰ τοῦ ὁποίου γεγονότος καὶ ὁ μεταξὺ Ὀρθοσκείας καὶ Ἐπιστήμης σὺνδεσμος διατρανοῦνται καὶ ἡ ἰσορροπία μεταξὺ τῶν

παιδευσιν. Αἱ ὀργανικαὶ θέσεις τοῦ διδακτικοῦ, βοηθητικοῦ, ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ παρὰ τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Σχολῇ Πάτμου κατωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὰς ὀργανικὰς θέσεις διδακτικοῦ, βοηθητικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωτέρων καὶ Κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων τῶν ἀναφερομένων ἐν τοῖς ἀρθροῖς 35 παρ. 2 καὶ 3 καὶ 65 παρ. 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 540)45 Α.Ν. Ἡ Ἐφορεία τῆς ὡς ἄνω Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Φροντιστηρίου ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱεράς Μονῆς Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου Νήσου Πάτμου, ὡς Προέδρου, τοῦ Δημάρχου τῆς Νήσου Πάτμου ἡ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐκ δύο ἐγκρίτων πολιτῶν τῆς περιφερείας, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἱατρός, ὀριζομένων δι' Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν ἀνὰ τριετίαν καὶ ὀκτὼ ἐγκρίτων πολιτῶν, ἐξ ὧν οἱ δύο ἱατροὶ προτεινομένων ὑπὸ τῶν τριῶν πρώτων μελῶν τῆς Ἐφορείας. Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις θέλει κυρωθῆ διὰ Διατάγματος μετὰ τὴν προσάρτησιν Δωδεκανήσου.

Β) Πρὸς πραγματοποιήσῃ τῆς ἀμέσου λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Πάτμου ἐγκρίνεται ἡ χορηγίσις πιστώσεως μὲν ἐκ δέκα ἑκατομμυρίων (10.000.000) δραχ. δι' ἔξοδα ἐγκαταστάσεως καὶ πρώτης λειτουργίας, πιστώσεως δὲ ἐξ εἴκοσι ἑκατομμυρίων (20.000.000) δραχ. διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Οἰκοτροφείου τοῦ Φροντιστηρίου κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς λειτουργίας αὐτοῦ.

'Ἐκδόσαν πρὸς τοῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 289 πράξιν του.

Ὁ Πρόεδρος

Τὰ Μέλη

'Ἀρθρον 26.

Καταργεῖται πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχὺς ἀρκεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

'Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1958.

ΠΑΥΛΟΣ

Β'.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Τ Α Μ Ε Λ Η

Κ. ΚΑΛΛΙΑΣ, Δ. ΜΑΚΡΗΣ, Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ, Ν. ΜΑΡΤΗΣ, Κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ, Α. ΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ, Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ, Δ. ΑΛΙΜΠΡΑΝΤΗΣ, Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ, Ε. ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ, Δ. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΨΑΡΡΕΑΣ.

'Εθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγὶς

'Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Δεκεμβρίου 1958

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΚΩΝ. ΚΑΛΛΙΑΣ

διαφόρων πνευματικών ρευμάτων εν τῇ ἡμετέρα χώρα διατρεῖται καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπιστήμας υπομιμνήσκειται ἔνθεν μὲν ἡ αἰωνιότης, ἔνθεν δὲ τὸ πεπερασμένον τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως καὶ γνώσεως, συγχρόνως δὲ καὶ οἱ τρόφιμοι τῶν θεολογικῶν Σχολῶν μεταλαμβάνουν πληρέστερον τοῦ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις καλλιεργούμενου ἐπιστημονικοῦ πνεύματος καὶ γίνονται εὐκολότερον καὶ ἀμεσώτερον κοινωνοὶ τῶν ἀσφαλῶν πορισμάτων τῆς ἐν ταῖς ἄλλαις σχολαῖς ἐπιτελουμένης ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης.

Ἡδὴ ὁ πρῶτος Σχολάρχης τῆς θεολογικῆς ἡμῶν Σχολῆς, (ὡς ἐλέγοντο κατ' ἀρχὰς οἱ κοσμητορες τῶν σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου), ὁ αἰδιμὸς καθηγητὴς καὶ εἰτα Μητροπολίτης Μισαήλ Ἀποστολίδης, ἐν τῷ λόγῳ του τῷ ἐκφωνηθέντι τῇ 3.5.1837 ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀνωμολόγει «τὸ μέγεθος τῆς ὠφελείας, ἣτις δύνανται νὰ πηγάσῃ ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς διὰ τε τὴν Σχολὴν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ ἔθνος». Μετὰ τινα δὲ ἔτη ὁ νομικὸς πρύτανης Ν. Κωστής ἐν τῷ πρωτανικῷ του λόγῳ ἐν ἔτει 1842 ἀνωμολόγει τὸν «ἔξοχον προσορισμὸν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐξ ἧς περιμένει ἡ κοινωνία τὴν δόξαν καὶ τὴν στερέωσιν τῆς θρησκείας ἡμῶν».

Βραδύτερον δὲ ἄλλος πρύτανης, ὁ ἰατρός Ἀ. Ἀναγνωστάκης ἐν τῷ πρωτανικῷ του λόγῳ, τῷ 1878, διεκήρυσσεν ἐπίσημως καὶ οὕτως εἰπεὶν προσηκτικῶς, ὅτι «μόνον διὰ τῆς Σχολῆς ταύτης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας δύνανται νὰ κατασταθῇ ποτε τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ πέραν τῆς πατρίδος ἡμῶν ἑξακοστών».

Ἄν δὲν ἠξιοποιήθῃ πλήρως, μέχρι τοῦδε, ἡ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὑπαρξίς Ὁρθόδοξου Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ δὲν ἀπέδωκεν αὐτῇ ἅπαντας τοὺς ἐξ αὐτῆς ἀναμενομένους καρπούς, εἰς τοῦτο δὲν εἶναι δίκαιον νὰ θεωρηθῇ αὐτῇ μόνῃ ὑπεύθυνος. Οὐδεὶς ὅμως δικαιοῦται νὰ ἀρνηθῇ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερον αὐτῇ ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔθνος. Εἰς ἐκ τῶν λόγων τῆς μὴ ἀποδόσεως ἀπάντων τῶν ἀπὸ τῆς Σχολῆς ταύτης ἀναμενομένων καρπῶν ἦτο, κατ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἔλλειψις στενῆς μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Θεολογικῆς Σχολῆς συνεργασίας. Ἄς βαδίσωμεν λοιπὸν μὲ γοργὸν ῥυθμὸν πρὸς τὴν συνεργασίαν ταύτην πρὸ τοῦ νὰ δημιουργηθῇ παρ' ἡμῖν κατάστασις, ἡ ὁποία θὰ καταστήσῃ τὸν στενωπὸν συνδέσμον καὶ τὴν στενωπέραν συνεργασίαν ἀναγκαστικὴν.

Ἀποφεύγων νὰ ὑποδείξω τὸ πρὸς τὴν Σχολὴν χεῖρος τῆς ποιμανώσεως Ἐκκλησίας, ἀρκούμαι νὰ ὑπομνήσω τὸ πρὸς τὴν ἄγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν καθῆκον τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, μεταχειριζόμενος τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Χριστοῦ Ἀνδρούτσου: «Ἴνα δράσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ἀνάγκη οἱ μὲν ὑποψήφιοι τῆς καθηγεσίας νὰ μὴ ὑπολαμβάνωσι τὴν ἔδραν ὡς ἡσυχαστήριον, οἱ δὲ καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας, θεωροῦντες τὴν καθηγεσίαν ὡς στάδιον ἐναμίλλου ἐρεῦνης, νὰ συνδεθῶσι στενωπότερον μετὰ τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας, ἐργαζόμενοι συντόμως, ἵνα ὑψώσωσι τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν περιωπὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ στηριξῶσι τὴν πίστιν κατὰ τῆς ἀπιστίας» (Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία 1919).

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

Τῇ 11ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Γυμνασιάρχην κ. Κωστόπουλον.

Τῇ 12ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη κατὰ σειράν τὸν τ. Εἰσαγγελεὰ κ. Καρρᾶν, τὸν βουλευτὴν κ. Πλατῆν, τὸν τ. Ὑπουργὸν καὶ βουλευτὴν κ. Παπαρηγόπουλον, τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Φωκᾶν καὶ τὸν βουλευτὴν κ. Βαρδιογιάννην.

Τῇ 13ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α. Κ.Ε.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας προήδρευσε Συμβουλίου τῆς Γνωμοδοτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Τῇ 15ῃ Νοεμβρίου τὴν Α. Μακαριότητα, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον, ἐπεσκέφθη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐθνάρχης Κύπρου κ. Μακάριος.

Αὐθημερὸν ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη ὡσαύτως τὸν τ. Πρωθυπουργὸν κ. Παναγιώτην Κανελλόπουλον καὶ τοὺς

Καθηγητὰς τοῦ Πολυτεχνείου κ. κ. Λαδόπουλον καὶ Μουτσόπουλον.

Τῇ 17ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν τ. Βουλευτὴν κ. Κοΐνην.

Αὐθημερὸν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθη ὁ Ἀρμένιος Ἐπίσκοπος κ. Ἀϊβαζιάν.

Τῇ 18ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ.Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Τῇ 19ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κληροδοτήματος Νικολοῦδη καὶ τοῦ Ἀχιλλοπουλείου Κληροδοτήματος.

Τῇ 21ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Λέσχῃ εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ἀπονομὴν τῶν διπλωμάτων εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Τῇ 23ῃ Νοεμβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐτέλεσε τὴν Θεία Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Βασιλείου Πειραιῶς.

Τῇ 25ῃ Νοεμβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀζώμης κ. Νικόλαον.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ.Σ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος, κατὰ τὸν παρελθόντ' Ὀκτώβριον μῆνα ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε, κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς εἰς Ἱερῶν ναοὺς τοῦ Πειραιῶς.

Τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον, ἐτέλεσεν Ἁγιασμὸν ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου ἐν τῇ ὡς ἄνω Ἱερᾷ Μονῇ (σειρὰ μαθημάτων τετάρτη), ὀμιλήσας καταλλήλως πρὸς τοὺς τροφίμους Κληρικούς.

Τῇ 8ῃ ἐπεσκέφθη πρὸς ἐπιθεώρησιν Ἱερῶν ναοῦ τοῦ Περᾶματος.

Τῇ 16ῃ προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁρφανοτροφείου «Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων» ἐν Πειραιεῖ, καὶ συνεδρίασεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σπυρακείου Ἰδρύματος.

Τῇ 18ῃ συνεσκέφθη μετὰ τῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν ναῶν τοῦ Δήμου Νικαίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς προσπάθειας τοῦ ἐν λόγῳ Δήμου διὰ τὴν ἀνέγερσιν Βρεφοκομειακοῦ Σταθμοῦ Νικαίας.

Τῇ 19ῃ ἐτέλεσε Δοξολογίαν καὶ εἰδικὴν Δέησιν, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Προσκοπικοῦ ἔτους, εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱερὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης ἐν Πειραιεῖ, καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

Τῇ 22ῃ, ἐντολῇ τοῦ Μακαριώτατου, ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν, ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἀ' Νεκροταφείου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἡμέρᾳ κοιμήσεως τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, μετ' ὧν ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ἐτέλεσε Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ αἰδίου Ἀρχιεπισκόπου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σπυρακείου Ἰδρύματος.

Τῇ 27 ἐτέλεσε Τρισάγιον, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν τοῦ Πειραιῶς, εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν πεσόντων.

Τῇ 28 ἐτέλεσε Δοξολογίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ἱερῷ ναῷ τοῦ Πειραιῶς, παρουσίᾳ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν, ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ ἑορτῇ, καὶ ἀκολούθως παρέστη εἰς τὴν κατάθεσιν στεφάνων εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν πεσόντων.

Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς Ἱερῶν ναοῦς τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς.

Τῇ 8ῃ προήδρευσε συνεδρίασεως εἰς τὸ Δημαρχεῖον Πειραιῶς διὰ τὸν ἔρανον ὑπὲρ τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος.

Τῇ 13 ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετρᾶκη, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Ριζαρείου.

Τῇ 15, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον, προέπεμψεν εἰς τὸν ἀερολιμένα

του 'Ελληνικού τόν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον Κύπρου κ. Μακάριον, αναχωρήσαντα εις 'Ηνωμένας Πολιτείας τῆς 'Αμερικῆς.

— Ο Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος τῆ 31 'Οκτωβρίου ἐ.ἔ. παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Θεοκλήτου εἰς τὸν ἐν Παρνασσῷ ἑορτασμόν ὑπὸ τῆς 'Ενώσεως φιλομούσων 'Ελλάδος τῆς 'Εθνικῆς ἐπιτετείου τῆς 28 'Οκτωβρίου.

Τῆ 1η Νοεμβρίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Τῆ 6η Νοεμβρίου, παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Θεοκλήτου εἰς τὴν ἐν τῷ Παρνασσῷ διάλεξιν περὶ κοινωνικῆς προνοίας τῆς 'Εταιρείας 'Ελληνικῶν Σπουδῶν.

Τῆ 9η Νοεμβρίου προέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου τῆς δοξολογίας τοῦ συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις Λεσβίων ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Τῆ 11 Νοεμβρίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ 'Επισκοπικοῦ Δικαστηρίου.

Τῆ 13η Νοεμβρίου ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις αὐτοῦ ἐλειτούργησεν εἰς τὸν 'Ι. Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ τὰ συγχαρητήρια κλήρου καὶ λαοῦ.

Τῆ 15η Νοεμβρίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Τῆ 16η Νοεμβρίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου οἰκῆματος τῆς Στέγης τοῦ ἐργαζομένου 'Ορφανοῦ καὶ ἐτέλεσε τὸν ἁγιασμόν, ὀμιλήσας ἐπικαίρως.

Τῆ 19η Νοεμβρίου προέστη ἐν τῷ Α' Νεκροταφείῳ τῆς νεκρώσιμου ἀκολουθίας τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἱερέως 'Εμμανουὴλ Σπυριδάκη, ἐφημερίου τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγίου Γεωργίου Λυκαβηττοῦ.

Τῆ 20η Νοεμβρίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐν τῷ Παρνασσῷ διάλεξιν τῆς 'Εταιρείας τῶν 'Ελληνικῶν Σπουδῶν «περὶ κοινωνικῆς ἀσφάλισεως».

Τῆ 22α Νοεμβρίου μετέβη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Θεοκλήτου εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦ Λιβάνου καὶ ὑπέβαλε τὰ συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐπιτετείᾳ τῆς 'Εθνικῆς 'Εορτῆς τοῦ Λιβάνου.

Τῆ 29η Νοεμβρίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

— Ο Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος 'Αχαΐας κ. Παντελεήμων, τῆ 30ῆ 'Οκτωβρίου, κομιστὴς τῶν Εὐλογιῶν τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου, ἐπεσκέφθη τὸ ἐν Ν. Σμύρνῃ 'Ασύλον τοῦ 'Αγίου 'Ανδρέου.

Κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον εἰς διαφόρους 'Ι. Ναοὺς τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν.

Τῆ 2α Νοεμβρίου ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ Τιμίου Σταυροῦ Αἰγάλεω τὸν 'Ιερολόγ. 'Αναστάσιον Κάτσαρην.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπεσκέφθη, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου, τὸ 'Ορφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης, ὀμιλήσας καταλλήλως πρὸς τοὺς τροφίμους αὐτοῦ.

Τῆ 16η ἐπεσκέφθη κομίζων τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Κατηχητικὰ Σχολεῖα εἰς τὰς 'Ενορίας 'Αγ. Φωτεινῆς 'Ιλισσοῦ, 'Αγ. Παντελεήμονος 'Ιλισσοῦ, 'Αγ. 'Ιωάννου Γαργαρέττας, ὀμιλήσας πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας αὐτῶν.

Τῆ 18η Νοεμβρίου προήδρευσε τῆς 'Εφορείας τοῦ 'Ορφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

Τῆ 19η Νοεμβρίου προέστη ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου τῆς ἐν τοῖς Βασιλικαῖς 'Ανακτόροις τελετῆς ὀρκωμοσίας 'Ανωτάτων κρατικῶν ὑπαλλήλων. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπεσκέφθη δι' ὑπηρεσιακοῦς λόγους τοὺς ὀρφανοτροφιακοὺς 'Ι. Ναοὺς 'Αγ. Φανουρίου Λόφου 'Αξιωματικῶν καὶ 'Αγ. 'Ιεροθέου 'Ανθουπόλεως.

Τῆ 20ῆ Νοεμβρίου προέστη τῆς κηδείας τῆς πρεσβυτέρας Καλλιόπης, συζύγου τοῦ ἱερέως Μιχαὴλ Δ Πηλιχοῦ ἐν 'Αγ. Αἰκατερίνῃ Πλάκας ἐκφωνήσας ἐπικήδειον. Τῆ 21η Νοεμβρίου προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Ασύλου 'Αγ. 'Ανδρέου. Τῆ 23η Νοεμβρίου τελέσας εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Πανεπιστημιακῷ Ναῷ τῆς Θεοτόκου (Καπνικαρέας) προέστη ἐν συνεχείᾳ μνημοσύνην ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν 'Αρχιμανδρίτου

Βασιλείου Στεφανίδου, ὡς καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μιχαὴλ Στεφανίδου 'Ακαδημαϊκοῦ, τελεσθέντος ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῆς 'Ακαδημίας. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν κομίζων τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου ἐπεσκέφθη Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἐν ταῖς 'Ενορίαις 'Αγ. Τριάδος 'Αμπελοκήπων, 'Αγ. Δημητρίου 'Αμπελοκήπων καὶ 'Αγ. 'Ελευθερίου 'Αρεῶς ὀμιλήσας προσκόντως πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Χρηρῆσαντος τοῦ 'Αποστολικοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου 'Αντιοχείας διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου 'Αντιοχείας καὶ πάσης 'Ανατολῆς κυροῦ 'Αλεξάνδρου τοῦ Γ', τὸ ἐκλογικὸν Συμβούλιον ἀποτελουμένον ἐκ τῶν μελῶν τῆς 'Ι. Συνόδου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν 'Επαρχιῶν, ἀνερχομένων εἰς 72 τὸν ἀριθμὸν, προσκλήσει καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Τοποτηρητοῦ Μητροπολίτου Τριπόλεως, συνήλθεν ἐν τῇ Μ. αἰθούσῃ τῶν ἐπισκέψεων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, πρὸς ἐκλογὴν ὑποψηφίων διὰ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον 'Αντιοχείας τὴν 14 μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ 1958.

Ἐκ τῶν λαϊκῶν ἀπουσιάζον, καίτοι προσκληθέντες, περὶ τοὺς δέκα, ἐκ δὲ τῶν Μητροπολιτῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βηρυττοῦ κ. 'Ηλίας, λόγῳ ἀσθενείας, καὶ οἱ δύο Μητροπολίται Ν. 'Αμερικῆς 'Αργεντινῆς καὶ Βραζιλίας κ. Μελέτιος καὶ 'Ιγνάτιος.

Παρὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τοῦ Π/χικοῦ Κανονισμοῦ, τόσον ἡ ἐκλογὴ τοποτηρητοῦ ὅσον καὶ Πατριάρχου, ἐβράδυναν ἐπὶ πεντάμηνον περίπου, μὴ δυναμένων τῶν ἐκ Λιβάνου ἀντιπροσώπων καὶ Μητροπολιτῶν νὰ προσέλθωσι εἰς Δαμασκὸν διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ ἐπαναστατικὴν κίνησιν.

'Αρξαμένης τῆς Γ' συνεδρίας, μετὰ τὴν καθιερωμένην προσευχὴν, καὶ ἀναγνωσθέντος πρῶτον ἐκφώνως εἰς ἐπίσκοπον πάντων τοῦ σχετικοῦ τῶν κανονισμῶν ἄρθρου, ἐκλέξιμοι ἐπὶ Πατριαρχεῖα ἐκρίθησαν πάντες οἱ τοῦ θρόνου Μητροπολίται.

Μετὰ τὴν μυστικὴν ψηφοφορίαν καὶ τὴν ἀρίθμησιν τῶν ψήφων, συντελεσθείσης τῆς διαλογῆς, ὑποψήφιοι ἀνεδείχθησαν:

1. Ὁ 'Επιφανείας 'Ιγνάτιος διὰ 42 ψήφων.
2. Ὁ Τριπόλεως Θεοδοσίος διὰ 32 ψήφων.
3. Ὁ 'Εμέσης 'Αλέξανδρος διὰ 28 ψήφων.
4. Ὁ Χαλεπίου 'Ηλίας διὰ 28 ψήφων.

Τῶν δύο τελευταίων ἰσοψηφισάντων, χωρὶς νὰ ἐπαναληφθοῦν αἱ ἐκλογαί, ἔβαλον κλήρον, ἐπιτυχόντος τοῦ Μητροπολίτου Χαλεπίου 'Ηλίας.

'Εν συνεχείᾳ ἐγένετο ἡ σύνταξις τοῦ Πρακτικοῦ τῆς ἐκλογῆς, μεθ' ἣν τὰ μέλη τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου μετέβησαν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν, ἔνθα κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐγένετο ἡ ψηφοφορία τοῦ νέου Πατριάρχου.

Γενομένης καὶ πάλιν νέας διαλογῆς τῶν ψήφων, ἐπὶ συνόλου 12 Μητροπολιτῶν ψηφισάντων,

1. Ὁ Τοποτηρητῆς Μητροπολίτης Τριπόλεως ἔλαβε ψήφους 65.
2. Ὁ Μητροπολίτης 'Επιφανείας πέντε.
3. Ὁ Μητροπολίτης Χαλεπίου οὐδεμίαν, τοῦ Μητροπολίτου Ν. Ὑόρκης Α. Μπεσῆρ λευκοψηφίσαντος, καίτοι ἐκ τῶν προτέρων δηλωθέντος ὑπὲρ τοῦ Τοποτηρητοῦ καὶ ψηφίσαντος τὴν διὰ βοῆς ἀνακήρυξιν ὡς Π/χου τοῦ Μητροπολίτου Θεοδοσίου.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ἀνηγγέλη εἰς τὰ κατακλύσαντα τὴν Πατριαρχικὴν αὐλὴν πλήθη, ἐν ᾧ συγχρόνως ἡ εἰδησις τῆς ἐκλογῆς ἀνηγγέλλετο διὰ χαρμοσύνων Κωδωνοκρουσιῶν.

Μεθ' ὃ, ἀνοίγεισάν τῶν πυλῶν τοῦ ναοῦ, κατὰ τὴν καθιερωμένην ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, κατόπιν μακρᾶς δεήσεως, ἐτελέσθη τὸ Μέγα Μήνυμα, ἐξεφωνήθη σύντομος λόγος, πλὴν μεστὸς νοημάτων καὶ θρησκευτικῆς ἐξάρσεως ὑπὸ τοῦ νέου Πατριάρχου, καὶ ἀφ' οὗ ἐψάλη ἑλληνιστί τὸ «ἄξιον» καὶ ὁ Πατριαρχικός Πολυχρονισμός, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ὁ νέος 'Αντιοχείας Πρωθιεράρχης Θεοδοσίος ὁ ΣΤ' κατηυθύνθη ἐν πομπῇ εἰς τὴν Πατριαρχικὴν αἰθούσαν, ἔνθα ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια πάντων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατά πληροφορίας εκ Βελιγραδίου, κατ' αὐτὰς ἐκυκλοφόρησαν εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν δύο βιβλία τοῦ κ. Σ. Σίμιτς, τὸ ἓν μὲ τὸν τίτλον «Τὸ Βατικανὸν ἐναντίον τῆς Γιουγκοσλαβίας» καὶ τὸ ἕτερον μὲ τὸν τίτλον «Μεταβάπτισις Σέρβων κατὰ τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον». Τὸ πρῶτον βιβλίον ἀποτελεῖ ἀνασκόπησιν τῶν σχέσεων καὶ τῆς «ἐχθρικής δράσεως» τοῦ Βατικανοῦ κατὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας ἀπὸ τοῦ 1918 ἕως τὸ 1945. Εἰς τὸ δεύτερον βιβλίον περιγράφεται ὁ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου «βίαιος προσηλυτισμὸς εἰς τὸν καθολικισμὸν» τῶν ὀρθοδόξων Σέρβων εἰς τὸ λεγόμενον ἀνεξάρτητον Κράτος τῆς Κροατίας.

— Τὴν 19ην Νοεμβρίου ἐ.ε. συνήλθεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ζάγκρεμπ ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Συλλόγου τῶν καθολικῶν ἱερέων τῆς Κροατίας. Εἰς τὴν Συνέλευσιν παρέστησαν 159 κληρικοί. Ταύτην παρεκολούθησαν καὶ πολιτικὰ προσωπικότητες τοῦ Ζάγκρεμπ, αἱ ὁποῖαι ὑπεσχέθησαν περαιτέρω ὕλικήν βοήθειαν πρὸς τὸν εἰρημένον Σύλλογον, εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ ὁποίου τονίζεται ὅτι ἡ συνεργασία μὲ τοὺς πολιτικὰς ἀρχὰς βραίνει καλῶς καὶ ὅτι δύναται νὰ εἶναι κανεῖς συγχρόνως καὶ καλὸς καθολικὸς καὶ καλὸς πολίτης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Τὴν 16ην Ἰουνίου ἐ.ε. ἀπεβίωσεν ἐν Τυράνοις ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τυράνων, Δυρραχίου καὶ Ἐλβασάν καὶ Ἀρχιεπίσκοπος πάσης Ἀλβανίας κυρὸς Χριστοφόρος Κίσισης. Ὁ ἐκλιπὼν ἱεράρχης ἐγεννήθη τὸ 1882 ἐν Βερατίῳ, ἐσπούδασε δὲ Θεολογίαν εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν τῆς Χάλκης. Εἰσελθὼν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου, ἐξελέγη ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν φιλὸν τίτλον Συνάδων ἐν ἔτει 1917, προαχθεὶς ἐν ἔτει 1937 εἰς Μητροπολίτην Τυράνων καὶ Ἀρχιεπίσκοπον πάσης Ἀλβανίας. Ἐν ἔτει 1949 ἀπεμακρύνθη τοῦ Θρόνου του πραξικοπηματικῶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος, τεθεὶς ἐν περιορισμῶ.

Ὁ ἀείμνηστος ἱεράρχης ὑπῆρξεν ἐκλεκτὸς ἐργάτης τοῦ Ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, διακριθεὶς διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 63)2 τοῦ Α. Ν. 2200)40 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, λαβόντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐ. ε. καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 21 τεύχει (1958) τοῦ Δελτίου «Ἐκκλησία» δημοσιευθεῖσαν ἡμετέραν προκήρυξιν, προκειμένον νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ἐνὸς τακτικοῦ Διακόνου ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς, α) Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν, β) Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἀρεῶς, γ) Ἀγίας Τριάδος Ἀμπελοκήπων, δ) Ἀγίου Σπυρίδωνος Σταδίου καὶ ε) Ἀγίου Ἀρτεμίου Γούβας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσως κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομιμμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ἱερά Μητροπολίς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Νεροχωρίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Ἀθανασίου», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Νοεμβρίου 1958.

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος.

Ἱερά Μητροπολίς Δημητριάδος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», παρακαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Βόλου, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Νόμου ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Βόλῳ τῇ 7ῃ Νοεμβρίου 1958.

† Ὁ Δημητριάδος Δαμασκηνός.

Ἱερά Μητροπολίς Κίτρους

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ θείας Ἀναλήψεως ἐν Κατερίνῃ 2) Ἀγίου Χαραλάμπους ἐν Κατερίνῃ 3) Ἀγίου Νικολάου ἐν Λιβαδίῳ (Βουλτσίστη), 4) Ἀγίου Νικολάου ἐν Καρυαῖς, 5) Ἀγίας Ἀννης ἐν Λαγορράχῃ καὶ 6) Κοιμήσεως θεοτόκου ἐν Ν. Ἀγαθοῦπόλει, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τοῦ ὑπὸ τῶν ὄντων νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 24 Νοεμβρίου 1958.

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ"

ΕΠΙΗΜΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δωδεκάμηνην

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

† Ὁ Φωκίδος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΙΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θ. Σπεράντσα, Ἐπρεπε νὰ ἔχουν διδαχθῇ.

Αἱ ἐργασίαι τῆς ΙΓ' Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πρωτοπρ. Κ. Μωραϊτάκη, Ὁ νέος Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κύριος Θεοδόσιος ΣΤ'.

Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἱκαρίας Εἰρηναίου, Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Παιδεία τοῦ Ἔθνους.

Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας.

Μητροπολίτου Μεσσηνίας Πολυκάρπου (†), Αἱ παραβολαὶ τῶν ταλάντων καὶ δέκα παρθένων.

Ἀρχ. Εὐθυμίου Ἐλευθεριάδου, Τὸ Μυστήριον τῆς σωτηρίου θείας οἰκονομίας κατὰ τὰ ἐν τῇ Ὀκτωήκῳ τροπάρια Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Νομοθ. Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 3885.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.